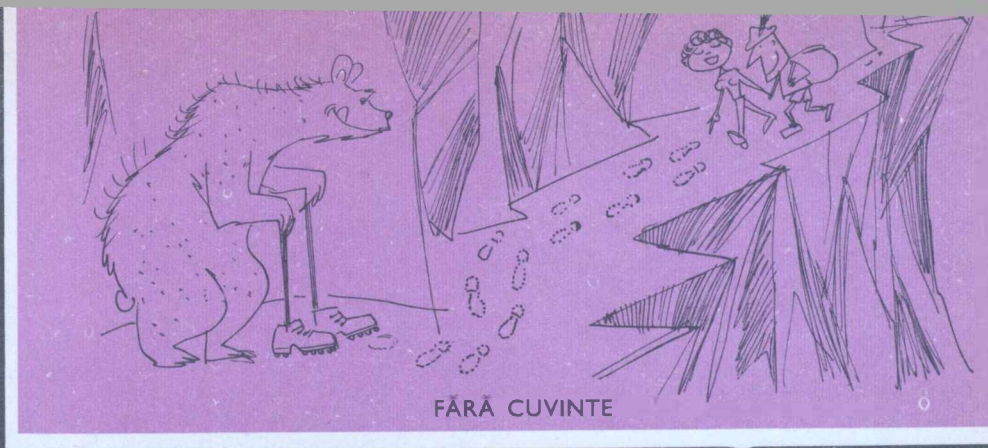

Luni, marți, miercuri, joi,
vineri, sâmbătă...

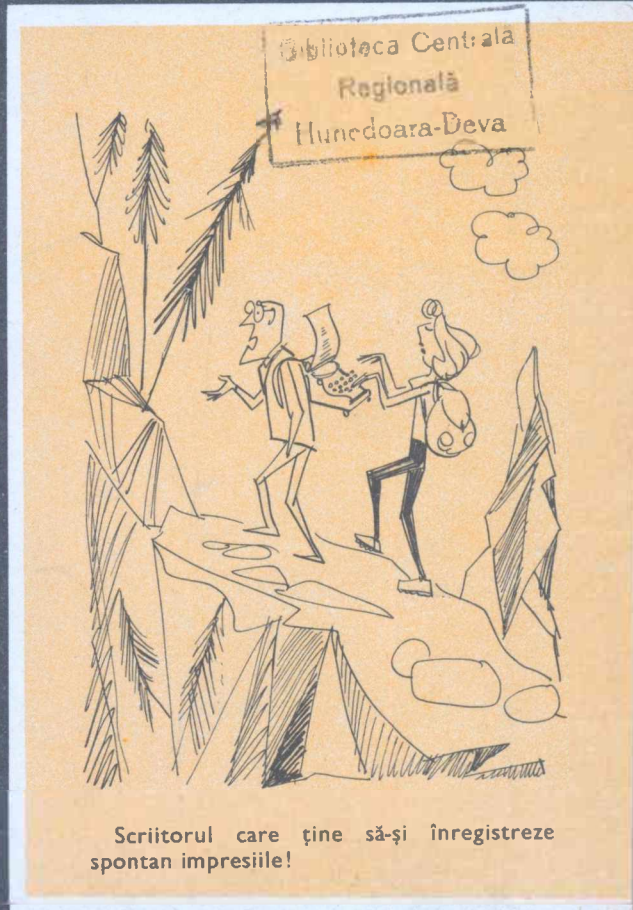
...Duminică

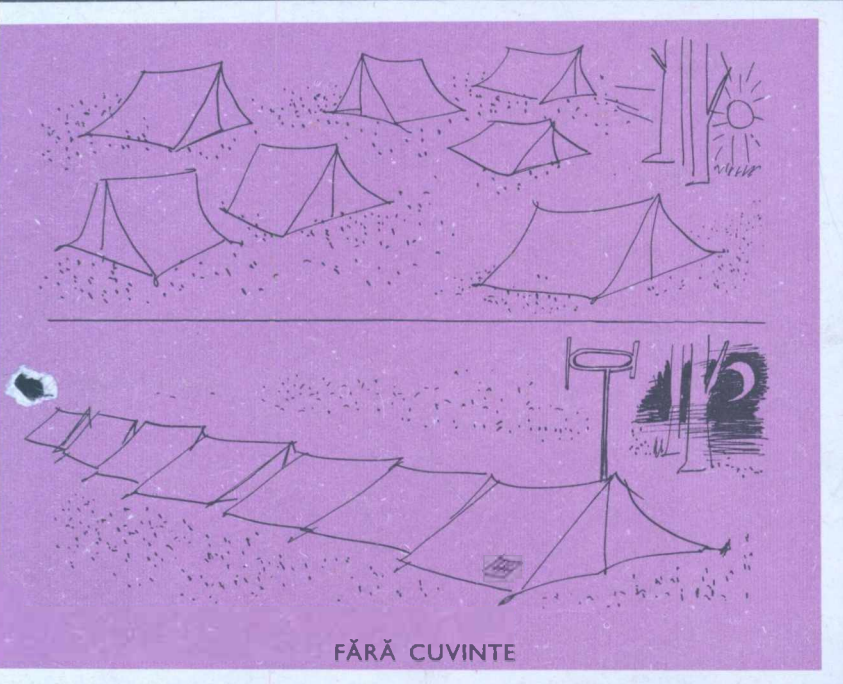
FĂRĂ CUVINTE

CU
NELL
COBAR

L A M U N T E

Scriitorul care ține să-și înregistreze
spontan impresiile!

FĂRĂ CUVINTE

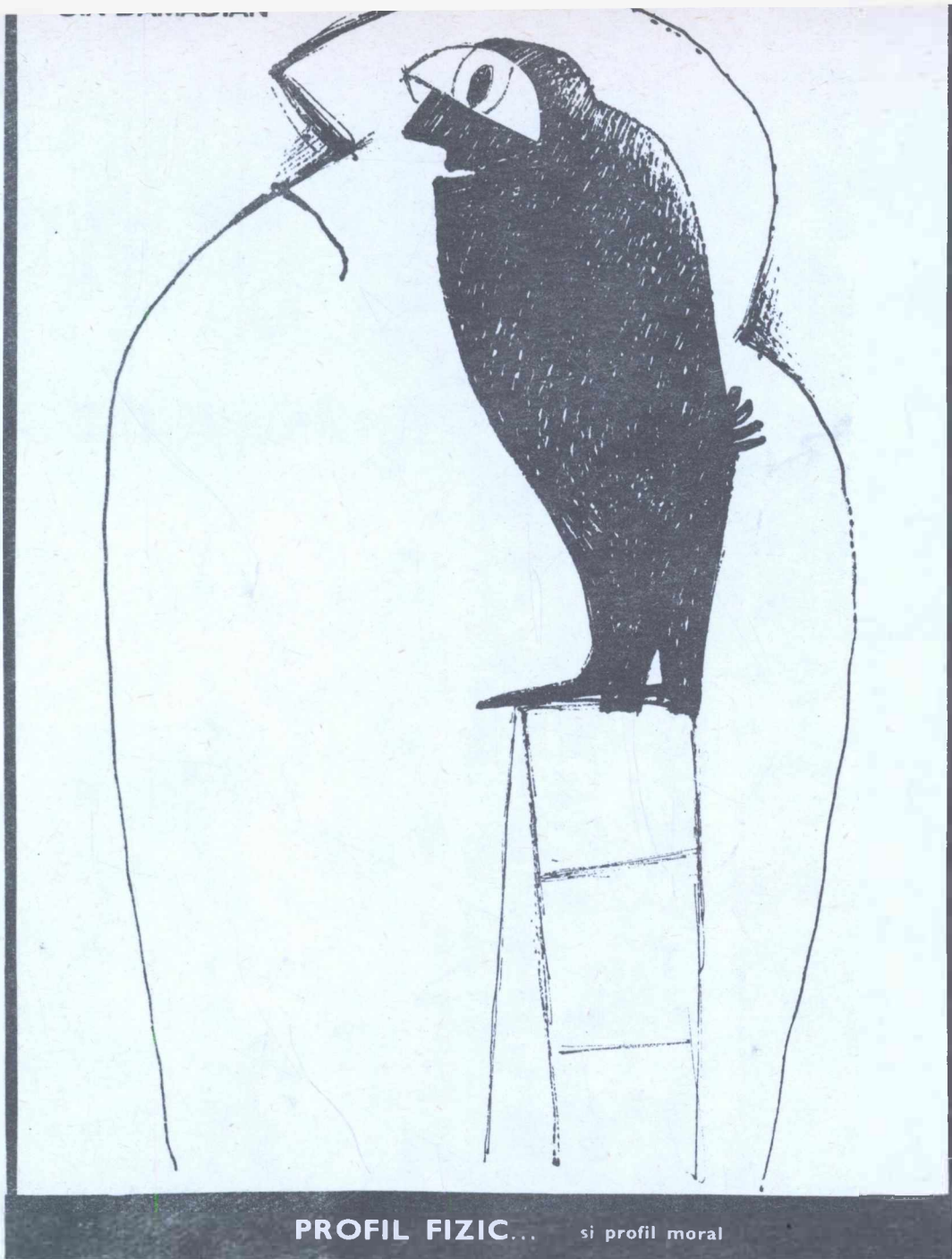
— Dv. de fapt, unde doriți să vă faceți concediul: la munte sau la mare?

— Păi tocmai asta trebuie acum să decid!

— Știi, înainte nu eram amatoare, dar acum, cu 80 la oră, ador alpinismul!

urzica

PROFIL FIZIC... și profil moral

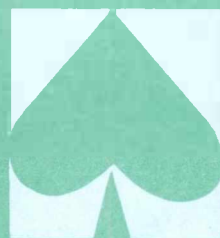
V I C T O R

ÎNSEN UNUI Î

- Ferește-te de cuvântul omului care-și dă prea des cuvântul de onoare
- În dragoste, suportăm teroarea celui slab. De obicei el este învingătorul.
- Înainte de a batjocori pe cei care cad, ar trebui să ne întrebăm dacă am avea și noi de unde cădea.
- Înțelept este acela care, la baie, nu-și potrivește apa după termometru, ci după cum îl rabdă pielea.
- Jocul generațiilor n-ar avea nici un haz, dacă bătrînii nu și-ar închipui că, o dată cu ei, se sfîrșesc toate, iar tinerii că toate încep de la ei...
- Nu-ți trimbița succesul, ci folosește-te de el pe tăcute. Nu izbînda ta, ci zgomotul făcut în jurul tău supără pe contemporani.
- Nu ne place decît nouitatea adusă de noi înșine. A altora e aberațiune sau impertinență.
- Nu întreba prea mult; riști să ți se spună neadevăruri. Mîntim ca să scăpăm de indiscreții. Minciuna este o armă defensivă împotriva indiscreției agresive.
- N-ajunge să fii cinstit; trebuie să-ți faci și formele necesare.

CARTE POȘTALĂ

CĂTRE ÎNTRĂPRINDEREA ENERGO-CONSTRUCȚII BUCUREȘTI

STIMABILI,
Bravo! Am aflat cu deosebită satisfacție despre unele succese realizate cu mult elan pe șantierul dumneavoastră C.E.T. București-Sud. Bravo!

STIMABILI,
Vai! Am aflat cu deosebită nesatisfacție și despre unele abateri realizate cu același elan pe același șantier.

Pe scurt: oamenii de sub conducerea inginerului Ioniță Stelian, au acoperit cu pămîntul rezultat din diverse săpături, o cantitate de 30 tone de oțel beton! O desuetă zicală spune într-adevăr că «oți sintem o apă și-un pămînt», dar ce aveți, fraților, cu oțelul? Că articolul ăsta nu e prevăzut în proverb. Pentru recuperarea acestui oropsit oțel, care prin grija inginerului *et comp* a ajuns din nou la faza de filon metalifer subteran, s-a cheltuit rotunda sumă de 180 000 lei. Se pare că pe șantierul vostru forța de gravitație, fenomen care te atrage spre centrul pămîntului, este mai puternică decît oriunde. Așa se explică faptul că după oțelul beton, prin grija maistrului principal Giurgea Petre, au pătruns cam spre centrul pămîntului vreo zece mii kilograme de vată minerală. Ulterior, aflindu-se că beneficiarul se găsește deasupra scoarței pămîntului, s-a trecut la dezgroparea de sub țărîna a vatei. Scoase din țărîna,

n-au mai putut fi recuperate decît... 750 kilograme. Ca să vedeți! Nu i-a fost țărîna ușoară!

Din aceste 750 kilograme vată, s-au fabricat, probabil, cîteva zeci de dopuri cu care cei în cauză și-au astupat urechile. Fiindcă nimeni de acolo n-aude, n-avede, na vata pămîntului.

Tot aici s-a realizat și o interesantă inovație. 730 metri schelă au fost reprofile în schelet. Acești 730 metri de schelă metalică, avînd o destinație precisă, a fost deteriorată, fiind folosită ca... rîngi!

Stimabili! V-ați băgat singur rîngi, nu noi! De pomană dați din colț în colț, stimabililor. Nu aveți nici o acoperire. Și ați fi putut avea o acoperire: cei 21 de mii de metri pinză asfaltată. Dar această pinză asfaltată fiind lăsată afară, în plata domnului (pină la urmă o să fie, sper, în plata voastră, intrucît Domnului n-o să i se impute), a fost defalcată astfel: pinza a fost preluată de ploaie, asfaltul de ninsoare!...

Ar mai fi multe de vorbit, dar nu simțiți că «gravitația» faptelor vă atrage spre centrul unor ședințe de analiză a muncii?...

Stimabili,

Vă strîng mîinile
(că poate așa n-o să mai aveți cu ce risipi)

URZICA

ĂRĂLE DISCRET

● Nu prea sta la un loc cu înăcriții ca să nu te înăcrești și tu; ratarea este o boală care se ia.

● Nu poți șlefui diamantul cu labă de elefant și nici catedrală nu vei dura cu unelte de ceasornicar.

● Parveniții sint oamenii cei mai atacați de către ariviști.

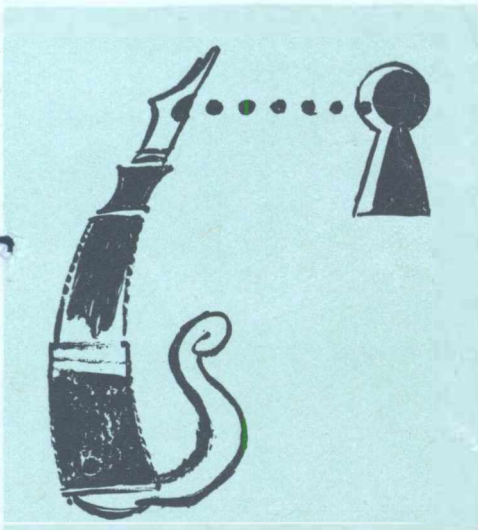
● Prietenii pe care-i cauți numai la nevoie au soarta umbrelor: cînd stă ploaia, îi uieți.

● Supără-te numai pe biziitul muștelor nu și al albinelor care, muncind pentru alții, au măcar dreptul să zbirniie.

● «Sărbători fericite!». Sint unii oameni pe care nu-i poți felicita decit la sărbători. Alte merite n-au.

● Criticii noștri literari sint mai mult procurori sau avocați decit judecători.

● Cine stă de vorbă, cu vorba rămîne.

● Cînd mă atacă dușmanul, eu pot să-mi fac o casă liniștit căci nu-i răspund. Dar nu-mi pot face casă cînd vine prietenul și mă ține de vorbă.

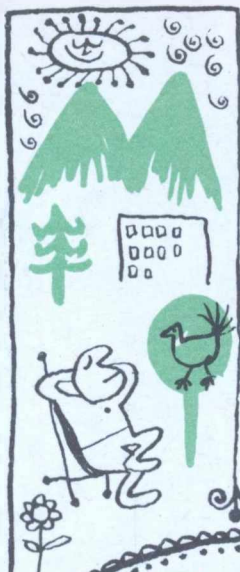
● Cine știe să ceară, știe și să fie refuzat.

● Artistule, îți admir opera, dar dă-mi voie să n-am relații personale cu dumneata: prețiesc mărgăritarul, dar nu înghit scoica detratată care l-a compus.

● Din oricine poți să faci un măgar, dacă-l convingi că duce-n spate moaștele ultimului sfînt.

● De la sublim pînă la ridicol nu e decit un pas: unii cred că tot numai un pas e de la ridicolul lor pînă la sublim.

● Fă, mai bine, zece inutile politeti decit o mojiție necesară.

Scrisoare

M-am instalat la Timișul de sus
Pe-o lună, poate două, provizoriu;
Cu viața care-o duc la preventoriu
Am și luat cinci kilograme-n plus.

Mîncare, somn, televizor, plimbare
Acesta e programul care-l am;
Eu cred că nici în sinul lui Avram
N-a existat mai mare desfătare.

Decoruri naturale, minunate:
Șur împrejur șirag de brazi uriași,
Alimentara este la doi pași
Iar poșta la un pas și jumătate.

Dar viața de aici, patriarhală,
Mă predispune la stenahorii

Că îmi lipsesc emoțiile vii
Pe care le aveam în Capitală.

Aici nu tu tramvai, nu troleibuz
Pe care să-l aștepți și să nu vie,
Sau cînd apare ora e tîrzie
Iar el e încărcat pîn-la refuz.

Nu telefonul public fără ton
Ce te irită cînd îți ia parole
Nu se trezesc instincte ancestrale
Ca-n zilele de meci, la stadion.

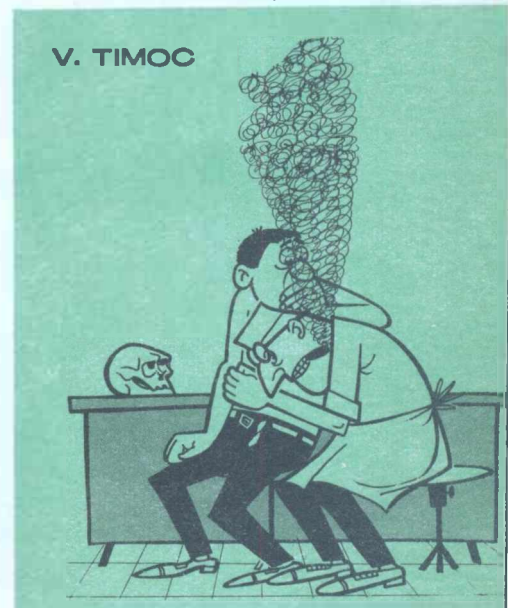
La Timiș nu sint juri cu chica mare
Sau — după moda nouă — țapizați,
Aicea nervii nu ți-s iritați
Ci sint amenințați de sclerozare.

Cum nu mă-mșac cu existența plată
La Timiș mulță vreme nu rămîn;
Decît să mă fac bine la plămîn
Prefer să mor de viață agitată.

FLORIN IORDĂCHESCU

Inventar după... inventar!

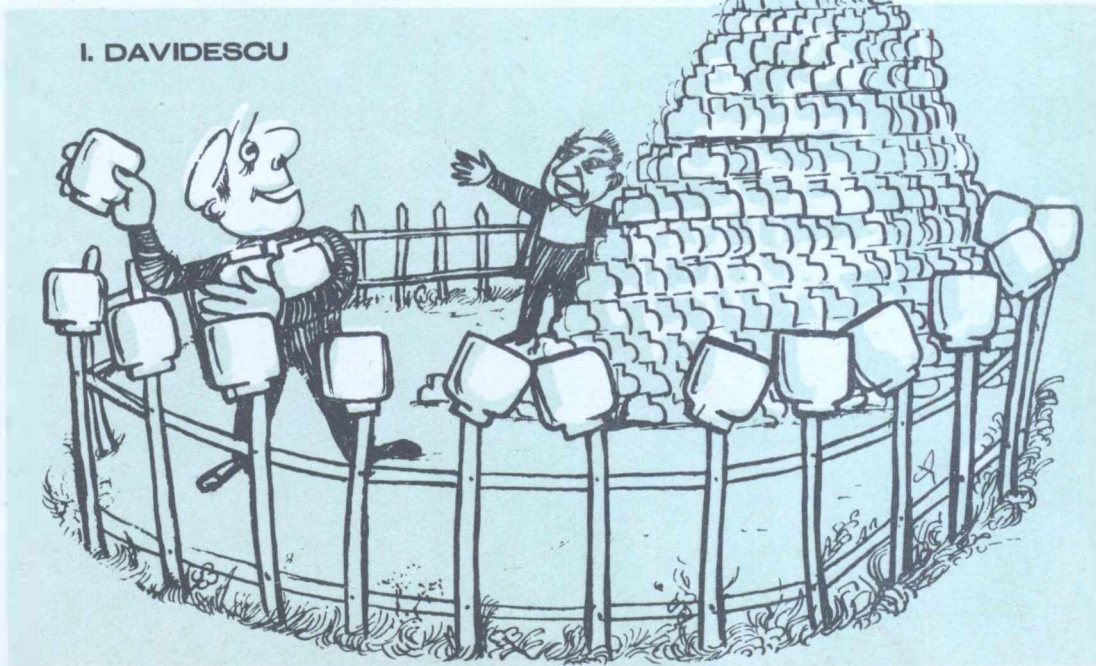

V. TIMOC

— Respiră mai adînc și nu mai tuși!..

I.C.I.L. Constanța a achiziționat 160 000 borcane pentru iaurt, constatînd ulterior că acestea nu se potrivesc la utilajul de îmbuteliere.

I. DAVIDESCU

— Ce faci, Ionescule?
— Așa-i obiceiul. Cînd n-ai ce face cu ele le pui în par.

TUDOR MUȘATESCU

OAMENI PLANTE ȘI ANIMALE

*Din însemnările
unui măgar*

● N-am ținut niciodată să fiu om. Mă întreb însă de ce unii oameni țin, cu orice preț, să fie măgari?

● Dintre toate florile de câmp, e una pe care n-o pot înghiți: «trais-ta ciobanului».

● Cînd vine lupul la stîină, să nu-ți fie teamă că te mîncă. Astupă-i gura c-o oaie și «s-a zis» cu el.

● Cel mai mare măgar din lume e catirul fiindcă și-a trădat atît neamul cît și dimensiunile.

● N-am rîvnit niciodată la sarmarul altuia. Mi-a fost «destul de suficient» al meu.

● Iubesc copiii prost crescuți fiindcă sînt și măgari.

● Cea mai bună cafea cu lapte se paște din «laptele cucului».

● Dintre toate insectele de pe lume, musca a fost, este și va fi totdeauna... la coadă.

● Nu fi măgar cu mine că facem pleonasm.

● Dacă te-ai lua după vorbe, toți am fi — mai mult sau mai puțin — măgari în viață.

● Încăpățînarea e mama voinței.

● Cînd îți zice unul «ciuși», tu răspunde-i în gînd: «Mi-ai luat vorba din gură».

● N-am înțeles niciodată de ce cele mai mari măgării să nu le facem noi...?!

● Într-o zi, cînd nu mai puteam să muncesc, stăpînul meu mi-a arătat bîta.

— O vezi? zice.

— O văz! i-am răspuns.

● De multe ori mi s-a întîmplat să fiu fericit și să cînt. Oamenii au spus totuși că rag.

Și, cu toate astea, cînd rag, alții de-ai lor pretind că e «muzică ușoară».

● Am necaz pe iepuri. Nu fiindcă aș avea ceva de împărțit cu ei. E o simplă chestie de urechi.

in unele noțiuni și înstruți ai rna
pe pereți tablouri de gust îndolnic.

I. DAVIDESCU

— Uite, asemenea tablouri ne-ar trebui și nouă!

Scenariu de scurt metraj

Panoramic, tehnicolor, tristavizion. Secvența I: Sfatul popular raional Pitești, anul 1962, în prim plan tehnicianul agronom Horumbă Simion, angajat la sfat și student la Institutul agronomic București, Facultatea de horticultură. Secvența normală, colorată rozaliu. Secvența II: Horumbă la birou, tot în prim plan, scrie. Ce scrie? O cerere către ICSOB (Întreprinderea cinematografică de stat a orașului București) să-l angajeze prin transfer. Secvența III, în prim plan, ICSOB îl transferă, îl angajează și-l numește responsabil la cinematograful «Unirea». Secvența IV, în prim plan, cap uluit, eventual al meu, care exprima: Ce are horticultura cu cinecultura? Secvența V: responsabilul de cinematograful se ocupă de facultate, bravo lui, dar primește salariu de la ICSOB, bravo cui? și nu se ocupă de cinematograful (că acolo mai mult nu-i). Doi ani, îi trebuie ICSOB-ului ca să observe că Horumbă e 99% agronom și nici 1% responsabil de cinema și, în sfîrșit, îl sancționează (cam prea tare): îl scoate de la «Unirea» și-l trîntește... la «Viitorul» (tot cinematograful și tot responsabil).

Fine del primo tempo. Secundo tempo. Tot așa. Ca în primo tempo. În plus, Horumbă are și bursă. A adus în prim plan un certificat de la Secțiunea financiară a Sfatului popular al orașului Pitești că n-are venituri. Așa că are horticultorul și bursă și salariu. Asta de fapt nu era prim plan, era al doilea plan care i-a reușit.

Dar filmul are și terțio tempo, colorat în albastru. În prim plan un ochi care, în sfîrșit, se deschide și vede tot panoramicul ăsta cu responsabilul fantomă. Ochiul fiind oficial se observă că Horumbă e deochiat și...

Secvența penultimă (că nu le mai știu numărul): Horumbă cere, jig-nit, desfacerea contractului de muncă!

Și cu lacrimi în ochi, ICSOB, i-o aprobă.

(în) FINE!

Generic.

Scenariul: Horumbă Simion

Montaj: El și relațiile.

Imaginea: întunecată.

Regie: nu se știe.

Muzica: Urzica.

S. R.

COINCIDENȚE ȘI PEDAGOGIE

Metodele de a folosi muncă și cap străin în domeniul creației artistice sau științifice se eșalonează, potrivit unei game de nuanțe destul de întinse, mergînd de la preluarea conștientă a unei idei și desăvîrșirea ei la cele mai amețitoare altitudini ale trăirii și sensibilității, și continuînd cu adaptarea, cu prelucrarea, cu «influența» cu așa-zisa «coincidență» și cu multe alte forme pînă la plagiatul propriu-zis, care calchiază nu numai acțiunea, dar și exprimarea originalului.

Dacă adaptarea este scuizabilă, prelucrarea pedabilă, influențarea discutabilă și «coincidența» regretabilă, plagierea este categoric detestabilă și mai ales penalizabilă.

Am citit întîmplător în nr. 3738/15.V.966 al ziarului «Secera și Ciocanul», din Pitești, articolul foarte interesant «Uriași în lumea plantelor», semnat de Stelian Săraru, asistent la Institutul pedagogic din acel oraș. Subsemnatul, care am informații foarte reduse în domeniul botanicii, materie școlară față de care am manifestat de timpuriu o inexplicabilă aprehensiune, am fost surprins constatînd că noutățile pe care ni le comunică Stelian Săraru în articolul său îmi sînt foarte bine cunoscute. După un scurt efort de memorie mi-am dat seama că exact acum zece ani colaboratorul nostru Florin Iordăchescu mi-a oferit cu o dedicație măgulitoare lucrarea sa «Uriași și pitici în lumea plantelor», pe care am citit-o de teamă ca autorul să nu-mi ceară cumva părerea asupra ei. Astăzi, am vrut să verific dacă informațiile date de Florin Iordăchescu coincid cu cele ale lui Stelian Săraru, pe care l-am considerat mai la punct cu noutățile științifice decît pe Florin Iordăchescu. Într-adevăr, «noutățile» lui Săraru coincideau perfect cu cele de acum 10 ani. Dar am mai descoperit și alte coincidențe.

Pentru edificarea cititorilor, le voi pune pe două coloane: în stînga, fragmentele din articolul asistentului de la Pitești și, în dreapta, fragmentele corespunzătoare din broșura lui Iordăchescu.

URIAȘI ÎN LUMEA PLANTELOR

articol apărut în nr. 3738/15 mai 1966 al ziarului SECERA ȘI CIOCANUL, semnat STELIAN SĂRARU, asistent la Institutul pedagogic Pitești.

La plante se cheltuiește mai puțin decît se adună și restul se inma-

URIAȘI ȘI PITICI ÎN LUMEA PLANTELOR

lucrare apărută în nr. 186 (1956) al Colecției pentru răspîndirea Științei și Culturii (edit. Agrosilvică de Stat) autor: FLORIN IORDĂCHESCU.

La plante însă se cheltuiește mai puțin decît se adună și restul se

gazinează. Inmagazinarea se face pînă aproape de moarte încît arborele crește pînă spre sfîrșitul vieții.

Plantele întrec animalele și în ceea ce privește vîrsta. Sînt arbori care ajung la 6 000 de ani și, după socotelile făcute, pot ajunge chiar la 10 000 de ani.

În ținuturile cu climă caldă însă, plantele găsesc cele mai bune condiții de viață și de aceea ating înălțimi uimitoare. În Australia, de exemplu, trăiește cel mai înalt arbore din lume, eucaliptul. S-a găsit un eucalipt care, măsurat de la fața pămîntului pînă la vîrf avea 155 m.

inmagazinează. Inmagazinarea se face pînă aproape de moarte, așa că arborele crește mai pînă la sfîrșitul vieții. (pag. 5)

Plantele întrec animalele și în ceea ce privește vîrsta. Sînt arbori care ajung la 6 000 de ani și după socotelile făcute pot ajunge chiar la 10 000 de ani. (pag. 5)

În ținuturile cu climă caldă, plantele găsesc cele mai bune condiții de viață și de aceea ating înălțimi uimitoare. În Australia, acolo trăiește cel mai înalt arbore din lume: eucaliptul. S-a găsit un eucalipt care, măsurat de la fața pămîntului pînă în creștet, avea 155 m. (pag. 9).

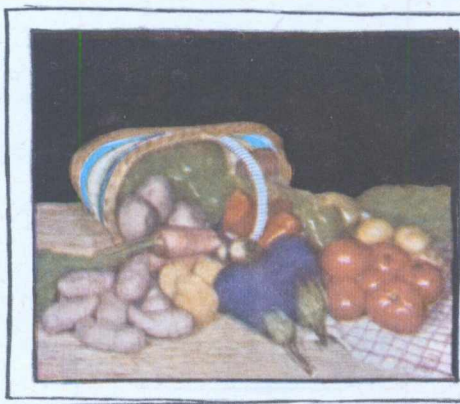
Ramurile sînt încovoiate ca dinții mamutului, un fel de elefant care a trăit cu multe mii de ani în urmă. Din această cauză i se mai spune «arborele mamut». Primele lui «rămurele» nu au mai puțin de 2 metri grosime și o lungime de peste 30 metri.

Ramurile sînt încovoiate ca dinții mamutului, un soi de elefant care a trăit acum multe mii de ani; din această pricină i se mai spune «arborele mamut». Primele lui «rămurele» nu au mai puțin de 2 metri grosime și o lungime de peste 30 metri. (pag. 14)

Și așa mai departe. Cred că nu mai este nevoie să subliniem «coincidențele» din articolul asistentului de la Institutul pedagogic. De altfel tot foiletonul se poate pune pe două coloane.

Ne întrebăm pe ce-o fi contat Stelian Săraru cînd a sperat să rămînă nedescoperit. Pe decesul lui Fl. Iordăchescu sau pe răspîndirea limitată a ziarului la care scrie?

La filiala Aprozar, raioanele Tudor Vladimirescu și Nicolae Bălcescu (București) în loc să se sancționeze cazurile de lipsă în gestiune, se obișnuiește a se acorda permisibilitate pînă la limita lipsei constatate.

— Dar cu lipsa asta ce facem?
— O trecem și pe asta la permisibilități!

ÎNTÂMPLĂRI CU SCRITORI ȘI GAZETARI DE ALTĂDATĂ

de OSCAR LEMNARU

HOTELUL DINTREN

Nu se poate spune și nici nu se poate crede că, din sărăcie, îmi făcusem din trenurile acestei țări hoteluri, hoteluri adevărate. Aveam permis pe calea ferată și străbăteam țara în lung și-n lat. Toată averea noastră era un permis pe calea ferată. Am cunoscut la țară, pe vremuri, un flăcău care, bizuindu-se foarte pe știința lui de a merge cu bicicleta, a încălecat pe o motocicletă. N-a mai știut însă cum s-o oprească. A trecut ca fulgerul pe la toate răscrucele ulițelor, a cîrmit într-o parte și-n alta, a zburat pe aripile visului și ignoranța în ale motocicletelor l-a purtat pe pămînt pînă seara, ba chiar pînă la miezul nopții, cînd benzina s-a sfîrșit și cînd motorul, rămînînd fără aliment, a murit de inaniție, îngăduindu-i astfel lui Ion al meu să descalece de pe șaua care l-a răbdat vreo zece ceasuri. Așa zburam și noi cu trenul, în neștire, pînă la 1 ianuarie cînd permisul de cale ferată își pierdea valabilitatea. Niciodată în aceste călătorii n-am văzut și n-am auzit nimic.

ACTOR ÎNTR-O PIESĂ A LUI VICTOREFTIMIU

Într-o vară, prin anul 1934, maestrul Victor Eftimiu mă întrebă, văzîndu-mă cam dezrădăcinat, dacă nu vreau să-l însoțesc în provincie. Călătoria și masa asigurate. Dar cînd am vrut să știu ce urma să fac la Brăila, orașul copilăriei mele, unde aveam să cobor și unde Victor Eftimiu, plecat în turneu cu marea Agepsina Macri, soția sa, avea să prezinte la Teatrul comunal din străvechiul nostru port, comedia de mare haz «Ferestre albastre», mi-a răspuns că voi ține o conferință înainte de ridicarea cortinei și că voi cîștiga și ceva bani. Am primit, firește, cu entuziasm, propunerea. Îmi aduc aminte că în Gara de Nord am întîlnit-o pe aceea care fusese, incontestabil, înainte cu două decenii Darclée, cea mai celebră cîntăreață a globului, pentru care Puccini compusese opera sa «Tosca».

Am întîlnit-o, așadar, în gară unde-și aștepta fiul care venea de la Paris. Este vorba de Hartulari Darclée, compozitorul de astăzi.

Cînd am ajuns la Brăila, un actor din ansamblul Teatrului Na-

țional, care avea să joace în «Ferestrele albastre», s-a îmbolnăvit. Luaram cu toții masa la restaurantul zis pe atunci «Universal», în centrul orașului, peste drum de statuia Împăratul Traian. Era abia ora două. Mîncam și toată lumea îmbruca fără să scoată o vorbă. Deslușeam cu antenele instinctului tainicile hieroglifice ale tăcerii. Ghiceam ce avea să se întîmple... Agepsina Macri luă cuvîntul și îmi spuse că în afară de mine nimeni nu putea juca rolul actorului pe care-l internaseră dimineața în spital. Am replicat în zadar că în sala de teatru aveau să fie prezenți părinții mei, care locuiau la Brăila, că mi-era rușine de foștii mei dascăli de la Liceul Nicolae Bălcescu, care vor fi, desigur, martori printre spectatorii debutului meu în teatru. Dar doamna Eftimiu avea argumente împotriva tuturor obiecțiilor mele. Îmi făgădui că mă va machia în așa fel încît nimeni nu mă va recunoaște și că Victor Eftimiu va tăia rolul astfel încît, apărînd pe scenă, mut, nimeni nu-mi va auzi glasul. Secretarul liceului, Moș Corbu, profesor de gimnastică, mă văzu, înainte de conferință și mă luă de parcă abia de zece minute plecaserăm din clasă:

— Unde mi-ai fost, mă băiete?

Lipsisem aproape 15 ani, dar întrebarea lui răsună încărcată de reproșuri, ca și cum atunci aș fi absentat de la ora sa.

— Prin lume! i-am răspuns eu.

Și apoi am intrat în sala în care am ținut conferința.

A urmat spectacolul. Maestrul Victor Eftimiu s-a ținut de cuvînt și mi-a tăiat toate replicile, astfel încît n-am făcut altceva decît să mă învîrt pe scenă cu gulerul paltonului tras pînă peste urechi. Rolul meu era să privesc enigmatic către cei din local și să dispar. Am așteptat pe scenă mai puțin de un minut, atît cît m-am uitat pe furie la ceilalți actori care jucau și spuneau cite ceva. După spectacol, V. Eftimiu mi-a declarat că am fost «foarte bine», dar păcat că am avut «trac»!...

ȘICLOVANU LA VEDEREA UNUI PISTOL FĂRĂ GLOANȚE

M-am întors la București cu o sumă rotunjoară luată pentru conferința de la Brăila. Lucram pe atunci

la «Facla», unde făceam pagina a doua. Partidul cuzist tocmai ne devastase localul, iar la încăierarea care a avut loc cu acest prilej, Șiclovanu, colegul meu de redacție, ca să scape de urmăritori, se refugiase tocmai în luminatorul redacției, situat exact deasupra scenei teatrului din Sărindar. Se juca o comedie, iar Șiclovanu, în disperarea fugii sale precipitate, a făcut o mișcare greșită și a căzut drept în scena ocupată de actorii care jucau o piesă în premieră. Spectatorii l-au aplaudat pe Șiclovanu în cădere, crezînd că aceasta era inclusă în spectacol...

A patra sau a cincea zi după întîmplarea de mai sus, auzind de jos din stradă un zgomot asemănător aceluia care precedase bătaia de la «Facla», cineva a strigat înadins: «Iar au venit bătașii!» Șiclovanu a îngălbenit. Eu am scos dintr-un sertar un pistol vechi, demult ieșit din uz. Mi-am dat seama mai repede decît Șiclovanu că fusese vorba doar de o falsă alarmă, așa încît, ascunzîndu-ne amîndoi în toaleta redacției, am putut fi crezut de cel cu care mă înghesuisem acolo și căruia îi afirmasem deseori că scriu mai bine decît el. I-am declarat

printre lacrimi de crocodil:

— Mă Șiclovanu, acumă cînd poate vom muri, spune-mi care dintre noi scrie mai bine?

Eram cu pistolul întins și cu mina pe trăgaciul inutil. Șiclovanu cu ochii ieșiți din orbite, mi-a răspuns:

— Tu, mă, tu scrii mult mai bine decît mine și chiar dacă scăpăm de la moarte, ăsta va fi cel din urmă cuvînt al meu...

Am scăpat amîndoi, dar Șiclovanu a pretins mai tirziu că i-am smuls o declarație, «sub imperiul spaimii»...

PANAIT ISTRATI ȘI UN DROGHIST DE LA BRĂILA

Pe atunci mă împrietenisem cu Panait Istrati, care venise, după atîta amar de vreme, de la Paris. L-am cunoscut într-un fel de cenacul literar, unde mă adusese Marcel Breslașu. Era zgomot în odaie și cînd a intrat noul sosit, deși i-am fost prezentat, nu i-am auzit numele. S-a așezat pe o canapea și cu un ton încărcat de amărăciune, oaspetele a vorbit toată noaptea, fără ca vreunul dintre cei doisprezece musafiri să-l întrerupă. Era vară și încă mai stăruia lumina zilei. Apoi s-au aprins candelabrele în odaie și felinarele pe stradă. Omul vorbea cu un farmec nespus. S-au stins candelabrele din locuință și au pierit săgețile strălucitoare ale felinarelor de pe uliță. Panait Istrati vorbea mai departe, «impletînd în bogată ghirlandă», cum spune Matei Caragiale, amintirile cele mai triste ale existenței sale de vagabond pe toate continentele. Se ivi lumina lividă a zorilor, ale căror ape răcoroase scaldară trudită frunte a povestitorului, o frunte străbătută de mari adîncituri. Descoperisem singur masca uriașului vrăjitor care a fost Panait Istrati.

I-am luat numeroase interviuri și, sfîlnic cum era, îmi dădea, din cînd în cînd, un telefon la redacție ca să mă roage să-l însoțesc la Cafeneaua «Corso» unde, dacă nu era singur la masă, se simțea foarte bine. Îl urmaam orbește pe autorul «Kirei Kiralina», al «Unchiului Anghel», pe emoționantul povestitor al «Pescuitorului de bureți».

ÎN BALTA BRĂILEI

Aflînd că sînt brăilean, Panait Istrati mi-a propus, prin '935, să vizităm împreună străzile amintirilor noastre. Am primit bucuros. El s-a mutat la nu mai știu ce prieten, pare-mi-se chiar într-o casă care-i aparținea, iar eu trăsesem la părinții mei. Într-o dimineață, în cea din urmă a șederii noastre la Brăila, luarăm o barcă cu motor și ne duserăm la Ghecet. Pe cînd ne plimbam pe acolo și-l ascultam pe Panait Istrati depănînd firul amarelui sale aduceri aminte, deodată, din păpuși, își făcu apariția un om înalt,

(urmare în pag. 11)

MANUAL PENTRU (RĂS) TĂLMĂCIREA VISELOR

După apariția rubricii (Răs)tălmăcirea viselor», am primit la redacție un număr imens de corespondențe de la visători și nevisători. În cele 120 de mii de scrisori pe care nu le-am deschis, întrucât plicurile erau lipite și noi înțelegem să respectăm secretul corespondenței, cititorii ne cer diverse lămuriri și explicații științifice în legătură cu tălmăcirea viselor.

Pentru ca răspunsurile să fie cât mai corecte și documentate, redactorul nostru a înghițit un număr de 131 somnifere care i-au asigurat un somn de două săptămâni cu un total de 365 kilometri vise în diferite sortimente.

TAINILE SUBCONȘTIENȚULUI

Cititoarea Sonia Guliver din Valea Seacă ne întreabă: «Cum trebuie să procedez ca să-l visez pe «Sfântul?» El e Dumnezeuul meu.»

Draga mea, în primul rând despre această intenție să nu-i pomenești nimic soțului tău, fiindcă, vorba aceea: până la Dumnezeu sfinții îți scot ochii.

În al doilea rând nu înțeleg de ce te-ai îndrăgostit în asemenea hal de Sfântul? Fiindcă bate bine? Pentru treaba asta te poți adresa cu aceleași rezultate lui Mariușan.

Ori poate te-ai îndrăgostit de Sfinția Sa pentru că e splendid pe fotografii? Cred și eu, doar nu-i fraer să-și pună în vânzare fotografia cu colțar de pe buletin. Sau te-ai îndrăgostit de dumnealui deoarece este punctual și vine la întâlnire în fiecare simbătă? Află că eu sînt liber și joia.

Dacă după toate aceste recomandări mai dorești totuși să-l visezi pe Sfântul, iată rețeta: iei zece metri de peliculă din filmele cu pricina, le tai mărunț, mărunț, și le înghiți înainte de culcare, în loc de Carbaxin. Ai grijă să nu-ți cadă greu.

DIN SECRETELE VISELOR

Cititorul Dulamă I. Stan, referent doi la I.M.T.C., ne scrie: «Anul trecut am visat două săptămâni la rând că în luna iulie am fost în concediu. Și cînd colo m-au programat și am plecat în octombrie.»

Înseamnă că dumneata ai avut două concedii: unul în iulie, altul în octombrie. Nu e legal. Trebuie deci să restitui banii pentru unul dintre ele.

Revenind la subiect, într-adevăr nu s-a procedat just dîndu-ți-se concediul în octombrie. Ca referent doi puteau să te programeze fără nici o teamă și în decembrie. Pesemne că la I.M.T.C. în iulie pleacă secretarele directorilor, chiar dacă visează decembrie. În cazul că ai vreo nepoată secretară, îți aranjează ea un vis, a-ntîia. La Mamaia... Iulie.

Cititorul Nae Grăsunu ne întreabă cum se poate visa în tihnă la hotel.

La hotel se poate visa în tihnă, strecurînd celui de la poartă 10 lei. Altfel nu ai unde să visezi.

Pentru vise cu duș, lei 15.

Tovarășa Aneta Postoliu a visat că telefonînd la Aragaz, n-a sunat ocupat.

Se întîmplă. Pesemne că visau și telefonistele.

Tînărul Virgil Bobocea ne întreabă ce înseamnă dacă a visat Fiat 1300?

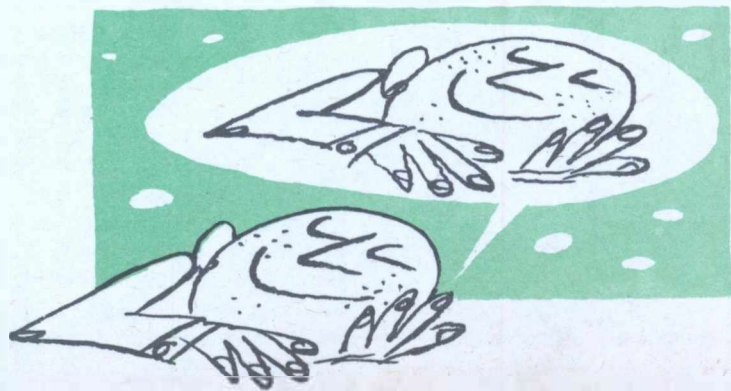
Dragul meu, dacă ai visat Fiat 1300 înseamnă că nu trebuie să te grăbești cu însurătoarea.

O să ai de unde alege...

Într-un număr viitor vom reveni cu amănunte interesante despre originea și evoluția viselor.

Celor care au adormit citînd această rubrică, le urăm vise plăcute.

I. AVIAN
tehnician visolog

ÎNTREBĂRI CONCRETE

— Nu primesc bacșiș!!

ÎNTREBARE:

De ce?

Pentru că nu are ce vinde

RĂSPUNS:

Notăți-ADRESA!

Dacă sînteți însetat de senzațional și doriți să aflați cele mai ultraultime știri din domeniul științei și tehnicii, ocupați de urgență locuri cit mai în față în sala Casei de cultură a raionului 23 August, care beneficiază de o comisie de organizare a manifestărilor științifico-educative, în curent cu ultimele noutăți.

Astfel, prin grija acestei avansate comisii, între conferințele ce au loc în cadrul lectoratelor, s-a ținut de curînd o conferință purtînd un titlu parcă de necrezut: «Omul nu va rămîne ținut de Pămînt». Prezentată de tovarășa profesoară Niculescu Mariana, această conferință încerca să convingă pe cei prezenți că în viitorul apropiat se va putea zbura în Cosmos. Adică omul în Cosmos! Adică, cică va veni vremea cînd omul, în vehicule speciale, va învinge legea gravitației și va zbura în Cosmos! În sală s-a produs rumoare și unii au cerut chiar conferințe legate de un viitor mai apropiat și nu chiar atît de științifico-fantastice!

Noi însă susținem că ideea comisiei de a prezenta asemenea conferințe este bună pentru că, într-adevăr ziua cînd primul om va zbura în Cosmos va veni, cercetările științifice sînt avansate și nu strică să aflăm că în curînd vor avea loc evenimente... care s-au întîmplat acum cinci ani!

Se pare că printre fotografiile televizate din lună de ultima rachetă aselenizată a apărut și o poză în care se vede o casă lunară și o casă o firmă: «Aici locuiește comisia de organizare a manifestărilor științifico-educative de la Casa de cultură a raionului 23 August!»

Așa se mai explică! Dar ne întrebăm: dacă onorabila comisie a căzut din Lună, cum de n-a văzut racheta?

O fi căzut înainte și nu s-au întîlnit pe drum!

S. R.

Didactică

Era pe trimestrul I.

Mă-ntorceam cu catalogul la subțioară de la clasă spre cancelarie, când mi-a ieșit înainte pe sală un părinte. Nu-l mai văzusem pe la școală, dar l-am identificat după faptul că mă aștepta cu odrasla alături (elev în clasa unde sînt eu diriginte) și dacă mai aveam vreun dubiu, asemănarea formidabilă dintre ei mi l-a risipit.

Am crezut că vrea notele, am intrat în cancelarie, am schimbat catalogul (nu avusesem oră cu clasa mea) și m-am întors unde-i lăsasem. Am deschis catastiful în dreptul elevului:

— Prost merge băiatul. De altfel v-am chemat la ședința cu părinții și n-ați venit: 4 la română, 3 la franceză, 4 la matematică, 5 la fizică, 4 la chimie... și 10 la sport.

Părintele s-a întors marțial către copil:

— Nu ți-e rușine, măgarule, îmi faci familia de ris! Astea sînt notele cu care îmi vii tu? Astfel îmi răspundești tu mie și tovarășului diriginte... (și a tras cu coada ochiului spre mine ca să vadă dacă prinde tîmiierea)... noi care... — și dă-i și moralizează-l. Elevul ca nasu-n pămînt asculta resemnat tirada paternă. A terminat sus, a tușit și pe urmă, tot băiatului, cu glas schimbat:

— Pleacă mă acum că am de discutat cu tovarășul diriginte.

Băiatul s-a retras.

— Tovarășe diriginte, dumnea-voastră mă salvați!

— Nu salvez nimic că nu știe nimic.

A făcut cu mîna un gest de excludere a fleacurilor...

— Nu de asta e vorba, e vorba de concurs!

— N-am înțeles.

— Vă rog să-i dați drumul băiatului de la ora de diriginție că «trage» astăzi în calificări.

— Ce sport?

— Haltere!

Am început să cam deslușesc eu misterul notelor proaste. Băiatul «trage» tare cu sportul și... doar atât! Iar... sufletul de chibiț sportiv din mine a ieșit învingător...

— Să plece, dar vă rog să-l mai puneți pe carte. Și să trimită aso-

ciația după referințe la școală că nu prea e-n regulă cu notele.

— Am să vorbesc cu antrenorul! (băiatului, care aștepta la distanță): Hai, mă!

A trecut trimestrul doi, băiatul a mai lipsit.

A venit trimestrul trei și a venit și tatăl la școală și iarăși cu amîndoi de față am spus:

— Prost stă cu notele.

— Nu ți-e rușine, măgarule, să-mi faci familia de ris! Eu care, cu tovarășul diriginte, ne căznim... puncte puncte... (Și la sfîrșit): Pleacă mă acum că am ceva de vorbit cu tovarășul profesor...

Și iar:

— Tovarășe diriginte, dumnea-voastră mă salvați... Campionatul republican!

— Ce campionat! Un elev căzut la cinci obiecte nu merită să se prezinte! Antrenorul știe că...?

— Știe, cum să nu știe! Săracu' de el!

— Păi, n-a trimis după referințe școlare...

— N-are nevoie! Eu sînt antrenorul! Am greșit, tovarășe diriginte... Dar ce să-i fac, trebuie să meargă (și spune unde, undeva în Ardeal)... Că dacă dumnea-voastră nu înțelegeți care, așa și pe dincolo...

— Dacă mai face 10 absențe, trebuie să-l exmatriculez.

— Vă rog... etc... Numai acum... etc... Vă promit... etc...

Și mi-am făcut socoteala: sau cu campionat sau fără, situația lui era pe ducă... Cel puțin «corpore sano». N-am zis da, n-am zis nu, și elevul a plecat...

Am intrat în cancelarie și ei s-au îndreptat spre ieșire. De sus, de la fereastra cancelariei, unde m-am sprijinit, se vede poarta școlii cu cei care ies și se aude perfect orice conversație.

Au ieșit amîndoi, tatăl și fiul. Indiscreția mea involuntară mi-a fost fatală... Tatăl:

— Hai că l-am convins pe moș Otică al vostru, vezi ce faci la Timișoara că, dacă nu, te exmatriculează...

Puștiul e acum campion republican... Anul probabil îl pierde... Mare fraier, moș Otică ăsta!

DIN LITERATURA

SATIRICĂ

UMOR SOVIETIC PRECAUTUL

De VL. MASS și
MIH. CERVINSCHI

*Deprins în a se strecura
ca vulpea, între Nu și Da,
eroul meu prin ani trecu
făr-a rosti un Da, sau Nu.*

*Doar uneori — nu la orice —
scotea, cu chiu, cu vai, un «Mdè!»*

*Dar «Mdè!» nu-i da.
E altceva.*

*E-o formă de «Așa și-așa!»
un fel de «lasă-mă s'-te las»,
e-o respirație cu glas.*

*Or, într-o zi... — întâia oară
de cînd era —... i se ceru*

păreră-n
Scurt: —
Răgaz —

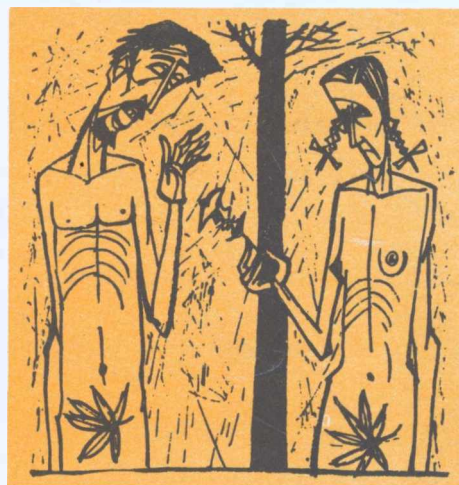
Poftim, ca
(Ocazie s
în cine ști
Să spună

Să spună

Să murmu
e... autop

În viață..
spusese el
Dar se-ng
să-nchidă-
și-n orice
(Răspunde

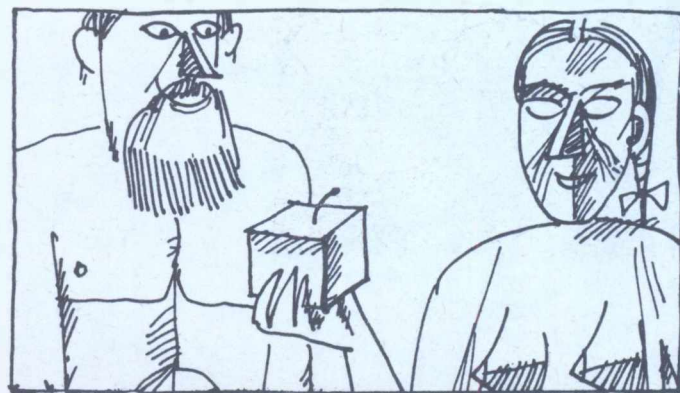
Cînd... br
nefastă în
Scurt: —

După Bernard Buffet

După Erich Schmitt

După Picasso (perioada cubistă)

UNIVERSALĂ

ne clară.
u!

mpas!
ra
)

ică-i Nu?

ică-i Da?
ici Nu, nici Da»,
a.

tabu),
Nu.
c ca
u un Da.
chidă-un Nu.
aspartu!)

l-împunge-această
oastă.
lu!
: — Nu sau Da!

Cum naiba ar putea scăpa?
Cu-asemeni practică — normal
e neobișnuit total.
E primejdioasă și nu-i place

Se-ncruntă, cugetă și... tace.

Un ceas trecu... Un an trecu...
El n-a răspuns nici Da nici Nu.

Și anii s-au tot scurs așa,
3, 4, 8... ețetera...

Trăiește încă?

S-ar putea!?
(Sau, mai precis: «Și nu, și da!»)

Aud — și vestea îmi plăcu —
c-ar fi murit. Da. De ce nu?

Și totuși... nu! Deoarece
il întâlnim și astăzi!...

— Mde!!!

(Trad. de GH. HULUBEI)

„EVRIKA!“

a spus Arhimede cînd a găsit în baie ce nu găsiseră milioane de oameni pînă la el, deși se scăldau de mii de ani, și tot «Evrika!» o fi strigat și arhitectul Virgil Solon, proiectantul general al cvartalului de locuințe din cartierul 1 Mai-Est din Tg. Jiu, cînd a găsit credem că tot în baie, metoda de a se încadra în prețul de cost, ba chiar de a face și economii!

Astfel, la canalele termice, a economisit dintr-un foc, suma de lei 13 000! Adică n-a prevăzut niște coloane care să readucă apa în cazan pentru reîncălzire! Pe unde avea să se întoarcă apa, treaba ei, dar pînă una-alta, proiectantul a economisit, cîcă 13 000!

Și tot stînd așa în baie, cu gîndul la strămoșul său Arhimede, ingeniosul proiectant a dat drumul la duș și i-a trăsnet încă o economie de 7 000 lei! Adică a omis puțin niște coloane la planul rețelei și uite banii, să moară de invidie toți proiectanții de blocuri care risipesc banii pe tot felul de materiale, ca și cum mai important ar fi să iasă proiectantului bun decît să iasă proiectantul bine!

Și cînd stînd în baie a început să dea cu săpun, pesemne i-a intrat clăbuc în ochi, a închis ochii și a mai omis niște lucrări la bransamente, care va să zică, tovarăși, iată încă lei 7 400 economii! Uraa! Trăiască proiectantul general Virgil Solon, urmați-i exemplul și o să vă faceți statuie la «Consignația».

Bineînțeles că toate aceste lucrări fiind strict necesare au fost executate ulterior, dar notele de comandă suplimentare nu au apărut în proiectul construcției! Care va să zică, pe hîrtie, a rămas economie! Care economie la dușmani să fie!

O vină are și constructorul acestui cvartal, Grupul 3 Tg. Jiu, care n-a făcut obiecțiuni la acest proiect și l-a dat în lucru în halul în care l-a primit!

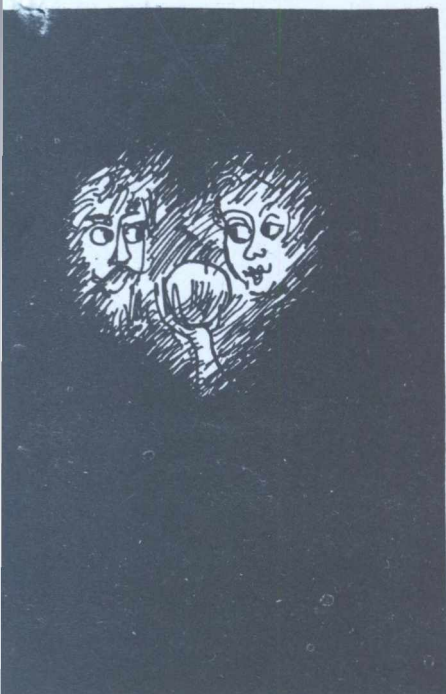
Pesemne, cînd o fi văzut ce bani se economisesc, și-o fi dat și el cu clăbuc în ochi!

S. R.

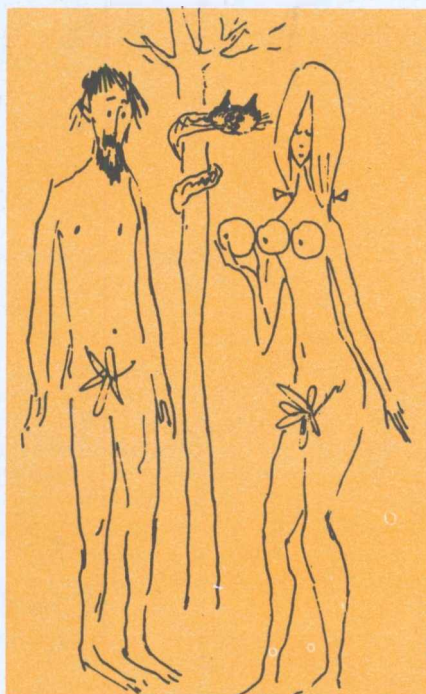
ȘI EVA ÎN PARODIE

STA EULENSPIEGEL (R. D. G.)

Desene de HANS BETCKE

După Rembrandt

După Werner Klemke

Unii paznici piscicoli de pe lacul Mogoșoaia facilitează și pescuitul legal.

Surizînd pe sub mustață
Lîngă mal, paznicul Nae
Pe un braconier învață:
— Zi că faci rimelor baie!

Mandatul telegrafic nr. 4095 a făcut opt zile de la Lugoj la Timișoara.

Nu trebuie deloc să mire
C-a mers mandatul cîtinel.
La telegraf firu-i subțire
Și a trecut cam greu prin el.

Punctul de vedere al cetățeanului Florian Meteșan din Cugir, str. Victoriei nr. 1, care crește trei porci în curtea cu flori:

— Dacă vecinii azi nu simt parfumul Atîtor trandafiri ce umplu drumul,
La iarnă o să aibă în odare
Parfum de trandafiri puși la tîgaie!

În orașul Galați, bulevardul Bălcescu și străzile din jur se mătură în orele de circulație intensă.

Văzînd că-s plin de praf, Ilie
M-a întreat de peste gard:
— Ce, vii dintr-o călătorie?
— Te-nșeli! Vin de pe bulevard!

V.D.POPA

FĂRĂ CUVINTE

Publicăm mai jos rezultatele ultimei trageri a loteriei «Urzica».

La tragere au fost de față reprezentanți ai următoarelor foruri:

- Sfatul popular al orașului «Gheorghe Gheorghiu-Dej».
- Sfatul popular al raionului Hirlău.
- Autobaza I.R.T.A. Vișeu
- Direcția regională a drumurilor și podurilor, Tirgu Mureș.
- Comitetul sindical al Atelierelelor R.M.R. Nicolina, Iași.
- U.R.C.C. (uniunea regională a cooperativelor de consum) Banat.

Reprezentanții numitelor foruri au fost prezenți numai la această tragere, care a avut loc în cursul anului curent 1966. La obligația de a răspunde la sesizările ce le-au fost adresate de «Urzica» în cursul anilor 1964 și 1965, au fost absenți.

Aceste foruri au considerat că obligativitatea de a răspunde sesizărilor oamenilor muncii, făcute prin intermediul presei, e un fel de loterie, de genul: «ia să nu răspundem deloc, să vedem ce iese!» Și n-au răspuns deloc. Și au ieșit... numerele:

2 — 9 — 6 — 11 — 0

Adică la 2 sesizări ale «Urzicii» (1783 și 12958, ambele din anul 1964) adresate Sfatului popular al orașului «Gheorghe Gheorghiu-Dej», încă de pe cînd se numea orașul Onești, numitul sfat n-a binevoit să răspundă nici pînă azi.

9 e totalul sesizărilor la care nu catadicsesc următoarele foruri să răspundă din 1965: Sfatul popular raional Hirlău (la adresa 4877 și la două reveniri), Autobaza I.R.T.A. Vișeu (la nr. 4642 și la două reveniri), Direcția regională a drumurilor și podurilor Tg. Mureș (la nr. 3052 și la două reveniri).

La 6 sesizări (făcute cu adresele 11921 și 11985 din 1964, cu două reveniri asupra lor în 1964 și două reveniri în 1965) n-a găsit cu cale să răspundă pînă în 1966 comitetul sindical de la Atelierele R.M.R. (de reparat material rulant) Nicolina, Iași.

Numărul cel mai mare al tragerii (...11) l-a scos din urnă U.R.C.C. (uniunea regională a cooperativelor de consum) Banat, cu sediul la Timișoara, reprezentînd patru sesizări ce i-au fost adresate (nr. 11524 din anul 1964 și numerele 561, 770 și 561—770 din anul 1965) cu șapte reveniri asupra lor, la care U.R.C.C. nu s-a deranjat să răspundă nici pînă azi.

Pe lângă numerele arătate mai sus, a ieșit din urnă și numărul zero, cu semnificația că — atunci cînd nu se răspunde la 2 + 9 + 6 + 11

CUM AM ORGANIZAT O BOGATA?

Bogata noastră activitate s-a declanșat în ziua cînd s-a observat că la sectorul III merge prost cu calitatea. Problema s-a pus la consfătuirea organizată pe linie sindicală, cînd a luat cuvîntul tovarășul Frățilă, de la Comitetul sindical.

— Trebuie să luăm taurul de carne! — vorbi dînsul mobilizator. Prestigiul nostru este în joc.

A urmat un moment de tăcere, pentru ca fiecare să-și dea seama ce va să zică să fie în joc un prestigiu.

— Vă întrebați poate ce-i de făcut? continuă tovarășul Frățilă. Dar o să vă întreb eu, tovarăși: ce ați făcut? Ați făcut un schimb de experiență? Ați încercat să vedeți cum fac alții, cum lucrează, ați încercat să învățați din experiența lor prețioasă?

Aceasta a fost numai scinteia. Pe urmă s-a organizat repede un colectiv care a plecat la Galați să învețe de la o fabrică de acolo. În ziua cînd s-a întors colectivul de la Galați, la noi tocmai se analiza importanta

problemă a prețului de cost, unde avem unele deficiențe.

— Avem deficiențe, pentru că nu punem degetul pe rană, tovarăși! — vorbi tovarășul Frățilă, cu autoritate. Trebuie să organizăm un simpozion în această problemă.

Propunerea a fost acceptată de toată lumea, afară de tovarășa Manole, de la lifturi, care a întrebat ce este acela simpozion, și, cînd a aflat despre ce este vorba, a fost și ea de acord, obținîndu-se astfel unanimitatea. Tovarășul Frățilă, ca unul care se preocupă, a fost însărcinat cu mobilizarea, organizarea, ținerea și urmărirea simpozionului.

Simpozionul s-a ținut miercuri. Foarte bine s-a ales ziua, căci, dacă se ținea joi, nu mai avea nimeni vreme să se ocupe de el, întrucît joi a apărut o altă problemă deosebit de dificilă: stăm foarte prost cu difuzarea cărții în întreprindere.

— Stăm prost, pentru că nu ne ocupăm — își spuse părerea hotărît tovarășul Frățilă, din comitetul

sindical. Dar a sosit ceasul să trecem la fapte. Și aici putem organiza ceva.

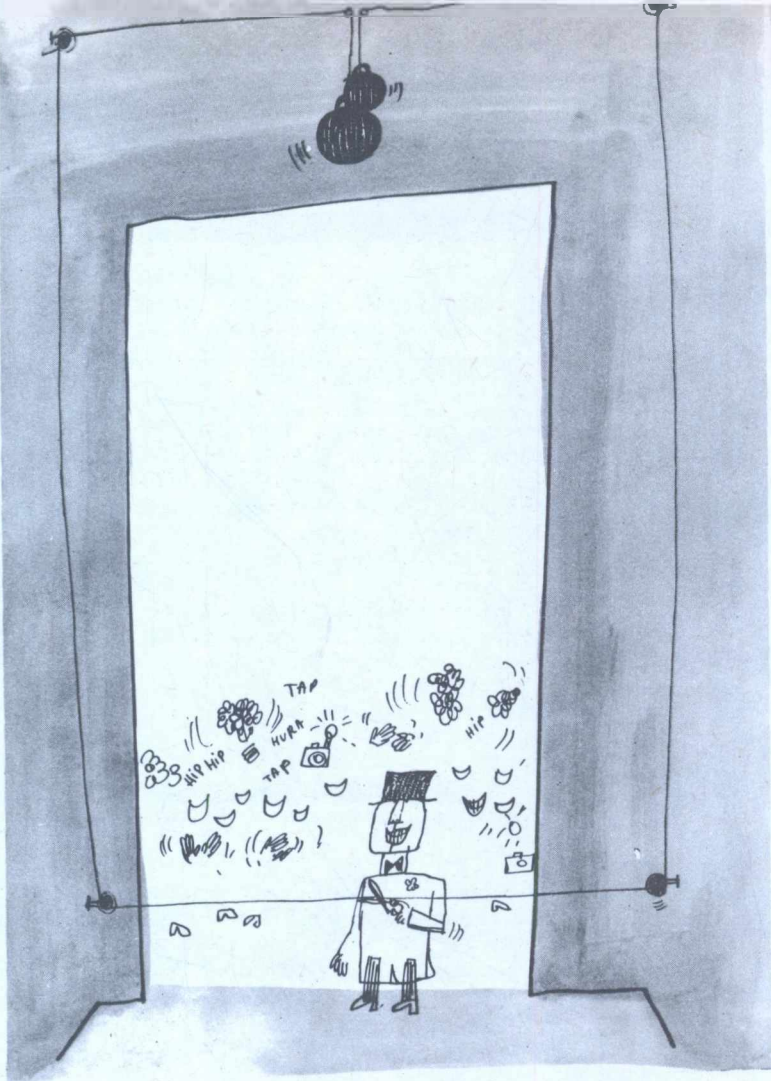
— Poate un schimb de experiență! — bombăni o voce necunoscută, din fund.

— De ce un schimb de experiență, tovarăși? Sînt doar atîtea întreprinderi fruntașe! Facem două schimburi de experiență. Unul la Ploiești și unul la Pitești.

Așa s-au organizat cele două colective, care au plecat în provincie, învățînd din neprețuita experiență a altora. Ce anume au învățat, n-am avut vreme să aflăm, pentru că între timp în întreprinderea noastră problemele s-au înmulțit cu nemiluita. Avem greutăți în ce privește vizitarea în colectiv a unei expoziții de ceramică, în legătură cu care, tot la sugestia tovarășului Frățilă, am organizat o conferință urmată de filme de desene animate. Pe urmă, am mai organizat publicarea a o serie de caricaturi la gazeta de perete în problema îngrijirii locului de

muncă, un referat în problema apariției regulate a gazetei de perete, un ciclu pentru tehnicieni intitulat «miercurea tehnică», un ciclu pentru economiști intitulat «joia economică», încă vreo două cicluri axate pe zilele de marți și vineri, în niște probleme pe care acum nu mi le amintesc, și multe alte acțiuni, din care rezultă că avem o activitate bogată, foarte bogată, atît de bogată, încît ar putea să vină alții la noi în schimb de experiență, ca să vadă activitatea noastră. Ar putea să ne meargă vestea.

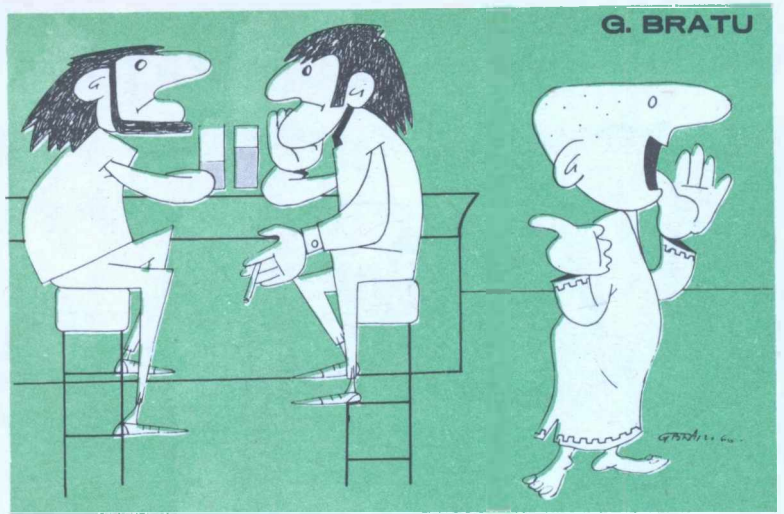
Dar deocamdată, în ce privește activitatea, vestea nu ne-a mers. Deocamdată ne-a mers vestea în ce privește calitatea care, cu tot schimbul de experiență, nu s-a îmbunătățit. Nici cu prețul de cost n-o ducem mai bine, nici cu difuzarea cărții, nici cu cotizațiile, nici cu apariția regulată a gazetei de perete. Tocmai de aceea, a venit un tovarăș, să se intereseze. Și s-a interesat, firește, la tovarășul Frățilă.

FĂRĂ CUVINTE

sesizări — simțul de răspundere al forurilor în cauză e egal cu zero. Cu publicarea acestor rezultate s-a încheiat prima etapă a tragerii loteriei. În etapa a doua, pentru forurile care se joacă cu sesizările ca la loterie, urmează... tragerea la răspundere de către forurile lor superioare. Și au șanse să câștige... lozul cel mare.

LOTO — URZICA

G. BRATU

SAMSON: — Hei, Dalila!

ÎNTÂMPLĂRI CU SCRITORII ȘI GAZETARI DE ALTĂDATĂ

(urmare din pag. 6)

lat în spate și care, când îl văzu, îl luă în brațe pe marele meu prieten și, printre lacrimi, îi spuse: — Am aflat, Panaitache dragă, de trei zile că ești în oraș, dar nu știu unde locuiești. Ți-am luat urma din port și am venit să te caut ca să te invit, din partea nevestei mele Catinca, la o mare petrecere pe care o facem cu prilejul inaugurării noii noastre locuințe.

Făcui și eu cunoștință cu un om pe care-l știam din copilărie și care mă invită și pe mine la zaiafet. Dar Panait Istrati îi răspunse:

— Spune-i coanei Catinca să mă ierte și să mă ierți și tu, dar nu pot veni...

— De ce, iubitul meu Panaitache? întrebă noul sosit.

— Pentru că la inaugurarea vechii locuințe, în urmă cu un sfert de veac, pe când eu lucram pe o scară și-ți zugrăveam casa, mi s-a făcut o foame de lup și i-am cerut coanei Catinca doar un codru de piine. Dar ea nu mi l-a dat!...

Când m-am întors la București, am scris în «Facla» întâmplarea la care fusesem martor. Panait Istrati mi-a telefonat foarte supărat și mi-a spus: «Nu am vrut să-l fac de ris în fața oamenilor, dar iată că dumneata ai făcut-o, ducând prea departe o pedeapsă pe care nu am voit-o atât de aspră».

ACTIVITĂȚE

— De ce merge greu?
— Eu unul nu înțeleg. Că doar u calitatea am organizat un foarte ramos schimb de experiență.
— Și cum s-a terminat?
— Ce anume?
— Schimbul de experiență.
— Foarte bine. Oamenii s-au înors acasă și gata. Mai mult nu știu, că între timp am fost teribil de ocupat cu simpozionul pe care l-am organizat pentru prețul de cost.
— Și ce efect a avut?
— Ce anume?
— Simpozionul.
— Nu știu, că n-am avut timp să-l urmăresc, întrucât între timp am fost groaznic de ocupat în legătură cu alte două schimburi de experiență în problema difuzării cărții.
— Și s-a îmbunătățit?
— Ce anume?
— Difuzarea.
— Parcă am avut timp să mă ocup de asta? Am mai organizat o conferință, cu filme de desene animate, niște întâlniri cu diverși frun-

tași, așa că de unde să ai timp să urmărești și rezultatele practice, când și așa ai o activitate atât de bogată?

Cu aceasta, ușa s-a închis și nu știu ce s-a mai discutat înăuntru. Probabil, tot ceva despre activitatea noastră. Sau poate ceva despre activitatea lui Frățilă al nostru. Sau, poate despre activitatea pe care o duce el pentru succesul activității noastre. Sau poate, încă, despre activitatea pe care o ducem noi pentru succesul activității lui. Nimeni nu poate ști ce se discută dincolo de o ușă închisă. Iar Frățilă nu ne-a spus mare lucru. Atita a declarat la ieșire:

— Nu s-a discutat despre nici o activitate. S-a discutat despre cum să ieșim la liman cu activitățile de pină acum.

— De ce? — zic.
— Pentru că-i mult mai bine să ieși la liman, decît s-o lași baltă. Asta-i.

Te pomenești că chiar asta o fi!

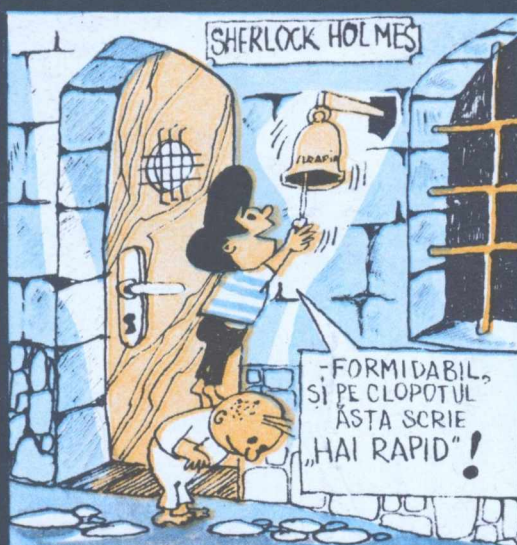
VICTOR PIȚIGOI

POMPILIU DUMITRESCU

— Știți, ieri, în tramvai, m-a bătut cineva pe umăr și mi-a spus: Dumneata nu mai «avansezi» de loc?!?

REZUMATUL CAPITOLELOR PRECEDENTE:
Profițind de neatenția sentinței pirații au evadat

(va urma)

Can POVEȘTEȘTI

«A fost odată un Strimbă-Lemne...» Nu, nu mai merge, e depășit. «A fost de două ori Strimbă-Lemne...» Nu, nici așa nu merge. Astăzi, când se zdrobesc distanțe cosmice, când se sparg norme peste norme, când au început să se găsească baterii pentru aparatele de radio cu tranzistori, să fii de două ori Strimbă-Lemne e un fleac. Nu mai interesează nici pe sugari. «A fost de trei ori Strimbă-Lemne...» Nici așa nu ține. În fond, ce mi-e de două ori, ce mi-e de trei ori! «A fost odată Ioan Tuleu...» Așa da, începe să fie mai interesant. Dar nu «a fost», ci «este»; și încă tractorist șef de brigadă la S.M.T. Cefa. Asemănarea dintre Ionică tractoristul și uriașul Strimbă-Lemne este însă cam aceeași cu cea dintre un robot electronic superperfecționat și un colț de piatră cioplită din paleolitic. Pentru că Ionică nu se mulțumește să se immortalizeze în epica populară intruchipând un singur personaj cu forțe supranaturale, ci pe toate.

Așa că, a început prin a fi Setilă. A băut

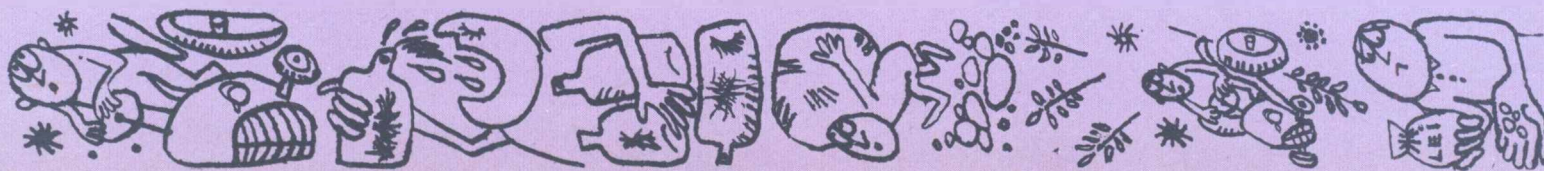
Ionică de a stins tot focul din el (în afară de cel sacru), tot focul din împrejurimi și tot ce s-a găsit de băut prin comuna Cefa, încât ajunseseră oamenii să creadă că dacă Ionică Setilă ar fi trăit în perioada marelui potop, nu mai apuca tata Noe să întemeieze istoria constructorilor navali, rămânând cel mult un biet îngrijitor de menajerie. După ce Ionică l-a ridiculizat zdravăn pe Setilă i-a venit rindul lui Sfarmă-Piatră. De data asta Ionică l-a zdrobit pe uriașul din poveste cu tehnica avansată. Fiind de meserie, unde mi-ți-a apucat Ionică utilajele S.M.T.-ului și a transportat cu ele, pe bani frumoși băgați în buzunar, tot pietrișul de pe la particulari, de nu i-a mai rămas bătrînului Sfarmă-Piatră nici măcar o pietricică la rinichi. Așa că, pâlind de invidie și rușinat de neputință, i-a cedat lui Ionică titlul de Sfarmă-Piatră pe regiunea Crișana.

Cu Strimbă-Lemne, Ionică s-a jucat. Greu i-a fost pînă s-a îmbătat criță și a ajuns pe șoseaua înspre Sinnicolaul Român, plantată

pe margini din toamna trecută de miinile consătenilor, cu plopi. S-a repezit Ionică la primul și i-a grăit între două sughițuri: «Dă-te, bă, la o parte, că te fac praf». Fragedul plop însă, lung și prost, nu i-a dat ascultare, rămînind mai departe de lemn. Atunci Ionică s-a ținut de cuvînt și l-a făcut praf. Iar ca represalii, s-a apucat Ionică să pedepsească și ceilalți recalcitrați înșiruiți în calea lui de-a lungul șanțului. A mai făcut praf unul, și încă unul, pînă a prăpădit Ionică cu mina lui nu mai puțin de 108 plopi în plină creștere, cale de vreo doi kilometri. Așa că, uite cum dacă Strimbă-Lemne «a fost odată», Ionică a fost de 108 ori. Înaltul nivel obținut de el l-a surclasat definitiv pe ruginitul Strimbă-Lemne care a fugit și s-a ascuns la fabrica de scobitori. Acum, Ionică Setilă, fost Sfarmă-Piatră, fost Strimbă-Lemne, se întrece prin văzduh cu Păsărilă fiind cam în aer cu faptele sale deoarece va trebui să plătească pagubele provocate.

În orice caz, cum Ionică se pare că a ținut cu tot dinadinsul să se facă de basm, era mai bine dacă începea cu Ochilă, că cel puțin, «cine cască ochii, nu cască punga».

C. PETCULESCU

UN CORP (EX- PEDIȚIONAR) SOLUBIL

de N. GĂLĂȚEANU

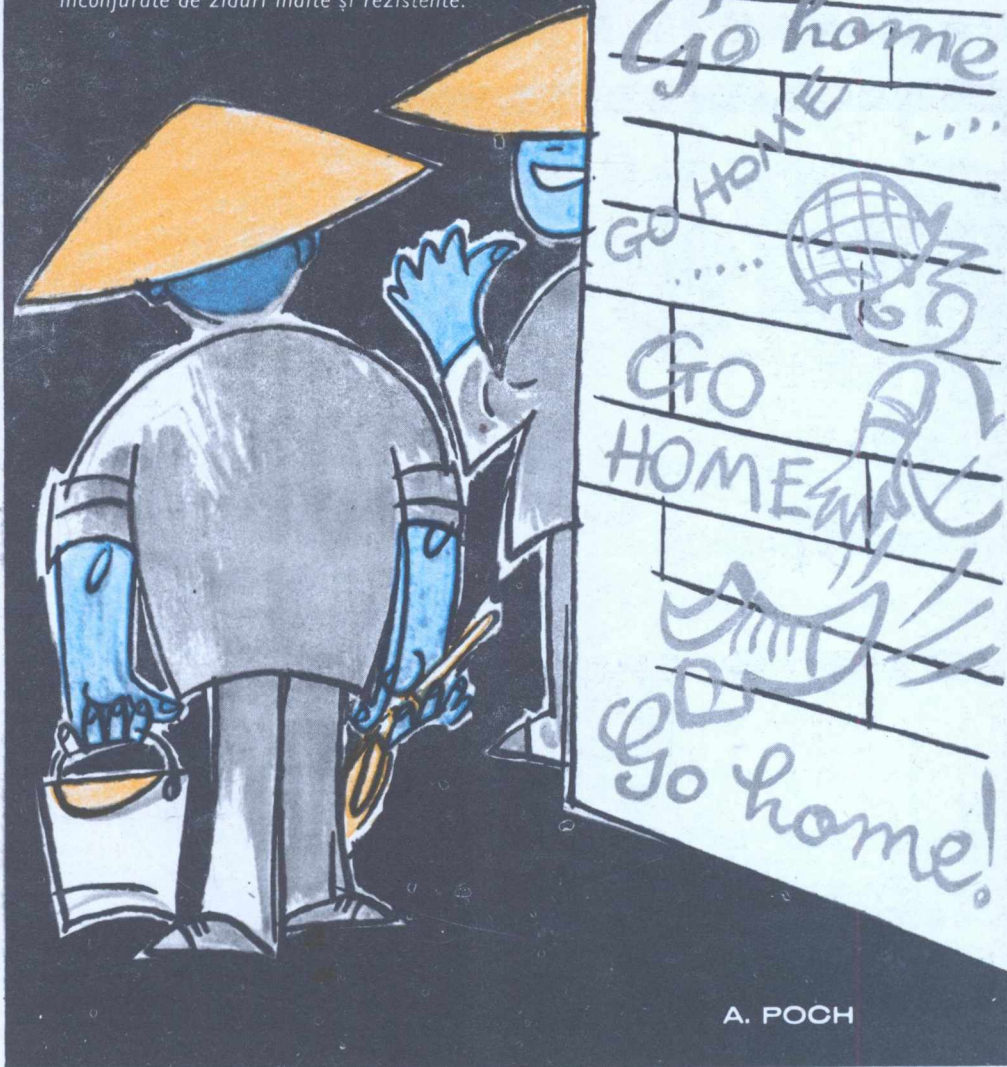
Știrea a apărut în principalele ziare din Bangkok. Cu titluri mari, subtitluri ceva mai mici și cu comentarii extrem de lungi din care reieșea ce importanță hotărâtoare avea măsura adoptată de guvern.

În ce consta această măsură? În distribuirea de orez celor 114 000 șomeri înregistrați de statisticile oficiale în capitala Thailandei? Nu! În trimiterea de medicamente triburilor din nordul țării, unde, din cinci copii, trei mor înainte de a implini un an? Nu! În despăgubirea țăranilor din zona de frontieră cu Cambodgia, unde ogoarele au fost rechiziționate pentru a fi transformate în aerodromuri militare? Nu!

Mult elogiata măsură se limita la trimiterea unui corp expediționar, care să participe la agresiunea militară din Vietnamul de Sud. Efectivele nu s-ar putea spune că au fost gigantice: 160 de infanteriști și 28 de pușcași marini. Dar judecând după susmenționatele comentarii ale presei thailandeze, ai fi fost în stare să juri că tot ce nu reușiseră să facă cei 250 000 de americani în atita amar de vreme, va fi o joacă de copil pentru cei 188 (una sută optzeci și opt) de expediționari expediți de guvernul de la Bangkok.

Totul părea perfect. Dar cînd la Saigon s-a făcut din nou numărătoarea efectivului, s-a constatat că din 160 de infanteriști nu mai rămăseseră decît 97, iar din 28 de pușcași numai opt. Pentru a descoperi ce se întîmplase cu ceilalți, a început o anchetă demnă

Spre a proteja mai bine pe diplomații americani de la Saigon au fost alocați 1,6 milioane dolari pentru construirea unei noi ambasade înconjurată de ziduri înalte și rezistente.

A. POCH

— Era și timpul să construiască un zid mai mare, că pe ăsta n-a mai rămas nici un colțisor liber.

de cele mai nobile tradiții scherlockholme-siene. Cercetările au durat destul de multă vreme și au dat următoarele rezultate:

— 24 de infanteriști și șapte pușcași au apucat să dezerteze înainte de a părăsi Thailanda;

— 16 infanteriști și doi pușcași au avut ceva mai multă răbdare și au așteptat să ajungă la Saigon pentru a dezerta.

— despre restul de 23 de infanteriști și

11 pușcași nu se știe cînd și unde au părăsit corpul expediționar.

Surpriza cea mare a avut loc însă după încheierea anchetei. Căci în intervalul pe care l-a necesitat ea, au mai dispărut 32 de infanteriști și patru pușcași marini. Ceea ce a determinat ziarul saigonez «Du Thâ» să-și înceapă un articol cu fraza: «Thailanda ne-a trimis un corp expediționar; numai că a fost un corp solubil...».

CHIMIE ȘI SUPERSTIȚIE

Tabun, soman, sarin... Par cuvintele cu care începe un descîntec într-o limbă ciudată și necunoscută. În realitate, nu sînt decît denumirile științifice ale unor gaze. Ale unor gaze care nu există în natură, ci pe care le-a preparat cu grijă în retorte și eprubete mina omului.

E adevărat, pe minicile oamenilor care le-au combinat, se găsea o insignă pe fond alb: zvastica. Pentru că tabunul, somanul și sarinul au fost gaze toxice, de luptă, născocite de hitleriști în timpul celui de al doilea război mondial. Tabunul era relativ cumsecade: el ucidea printr-o simplă sufocație, care nu dura mai mult de cinci-șase minute. Somanul era ceva mai perfid: efectele lui nu se simțeau decît la o oră după inhalare și determinau o intoxicație acută a ficatului, cu sfîrșit fatal după cîteva zile. Cel mai cumplit din toate era sarinul: el provoca mai întîi orbirea, apoi arderea mucoasei faringiene, esofagiene și gastrice, apoi distrugerea rinichilor, apoi paralizarea nervilor motori, apoi lezarea creierului. Moartea nu survenea decît după trei-patru săptămîni, în chinuri groaznice.

Cele trei interesante produse au fost experimentate cu multă băgare de seamă de către inventatorii lor asupra deținuților din lagărele de concentrare naziste. Aceasta a permis un studiu amănunțit și eliminarea tuturor imperfecțiunilor, care ar fi putut duce —doamne ferește! — la dezagreabila situație ca unele dintre victime să scape cu viață.

Și totuși cel de-al treilea Reich nu a folosit pe front nici tabunul, nici somanul, nici sarinul. Nu pentru că s-ar fi împiedicat de niște mize-

rabile de scrupule, ci pentru că n-a mai avut timp. Hitler prezisese că domnia zvasticii va dura un mileniu, dar s-a înșelat cu aproape 982 de ani. Așa că gazele nu au mai avut cînd să intre în acțiune.

Ar fi fost păcat însă ca un progres atît de remarcabil și dobîndit cu atîta trudă în domeniul chimiei să rămînă neutilizat. La asta ar fi trebuit să se fi gîndit în 1945 Herr Gerhardt Schlatter, unul din părinții celor trei gaze, cînd a tulit-o sub un nume fals nu numai din Germania, ci și din Europa. Poate că o astfel de hotărîre a fost influențată și de faptul că era căutat în calitate de criminal de război.

Cert este că ingeniosul chimist și-a găsit o a doua patrie în Republica Sud-Africană. Nu i-a fost greu să se obișnuiască cu atmosfera de acolo: ca și în Reichul nazist, oamenii se împart în puțini stăpîni și foarte mulți sclavi. Singura deosebire e că aceștia din urmă sînt negri.

Și Gerhardt Schlatter a început să-l slujească pe fîhrerul Verwoerd cu același devotament cu care-l servise pe fîhrerul Adolf. Cum? Producînd tabun, soman și sarin care, la nevoie, să fie utilizate de guvernul de la Pretoria ca argumente ale apartheidului.

Comentînd această știre, săptămînalul britanic «News of the World» scrie: «Trebuie să recunoaștem un merit al lui Verwoerd: acela că nu e superstițios. Altfel, ar avea toate motivele să se teamă că va păți la fel ca predecesorul într-ale rasismului și că nu va mai apuca să folosească gazele toxice».

N. AURELIU

Număr fictiv

de VASILE RĂDULESCU

— Alo... 03?...

— 03! Ce doriți, vă rog?

— Dudaie, numărul prietenului meu Ilie nu face apel.

— Formați 02 și reclamați la Deranjamente.

— Ascultă, dumneata îți bați joc de mine? Cum o să-mi reclam prietenul la Deranjamente?

— Vorbesc de telefon.

— Vorbește cuviincios, te rog!

— Așa v-am vorbit.

— Va să zică, răspunzi obraznic?

— V-am răspuns corect. Mă ier-tați, sint ocupată. (Închide).

— Alo!... Alo!... Cum? Îmi închizi telefonul în nas? Ți-arăt eu... (formează 03)... Alo?... 03?

— 03, vă rog... Ce doriți?

— Ce doresc?... Asta-i impertinentă! Ce virstă ai?

— Nu dăm astfel de informații.

— Eram sigur. Toate vă ascundeți virsta. Induceți bărbații în eroare!... De ce mi-ai trinit telefonul în nas?

— Acum o clipă am intrat în serviciu...

— Atunci, spune-mi imediat ce-i cu Ilie.

— Care Ilie, vă rog?

— Prietenul meu. Sun, dar nu face apel.

— Reclamați la Deranjamente, la 02.

— 02, ai? Ascultă, duduie, pînă cînd crezi că pot suporta mojiciile astea? Vă faceți de cap?

— Tovarășe, dumneavoastră aveți timp de pierdut?

— Dumneata cine ești de intri pe fir?

— Șefa de tură.

— Frumos! Frumos, tovarășă! În plină eră cosmică șefa de tură incurajează necuviințele subalternelor!

— Rețineți operatoarele din lucru.

— Măsoară-ți cuvintele! Nu sin-teți în stare să dați o informație ca lumea și tot dumneavoastră cu gura mare!

— Ce informație doriți?

— Asta-i culmea! Repet într-una că nu pot vorbi cu Ilie și dumneata parcă ești căzută din cer. Nu face apel, înțelegeți?

— Formați 02.

— Asta e, 02! Mă pasați la 02! Fugiți de răspundere! De ce să-l dau pe Ilie la Deranjamente?

— Vorbeam de telefon.

— Da? Pentru dumneata e mai important telefonul decît omul? Terminați odată cu mojiciile! Nu pentru asta ne-am ridicat în două picioare și purtăm fiș-fiș! Ar trebui să luați lecții de retorică... Cicero, Demostene... Aștia, da! Știau să vorbească frumos cu abonații rețelei noastre telefonice. Impertinentelor!... Ce? Și dumneata?... Și dumneata îmi închizi telefonul?... Alo!... Ți-arăt eu... Alo!... 02...

— 02, vă rog... Ce doriți?

— Dudaie, te avertizez de la bun început: sint om pașnic. Muncesc opt ore, cînd casc duc mîna la gură, iubesc crizantemele, ajut bătrînii să treacă strada, îmi plac văduvele și respect copiii, pardon, vreau să zic invers, respect văduvele și-mi plac copiii, nu las ușa deschisă că se face curent... singur îmi prepar ouăle jumări... Fac toate astea, dar nu mai pot. Am ajuns în pragul asteniei. Înțelegeți?

— Îmi pare rău... Cu ce vă pot ajuta?

— De-o jumătate de oră caut să vorbesc cu Ilie și nu face apel. Am reclamat la 03, dar colegele de unitate sint niște impertinente. M-au jignit grosolan. Iar șefa de tură s-a asociat injuriilor, fără ca măcar să-mi dea vreo lămurire. Cer oare imposibilul cînd vreau să vorbesc cu prietenul meu Ilie?

— Nicidecum. Ce număr are tovarășul Ilie?

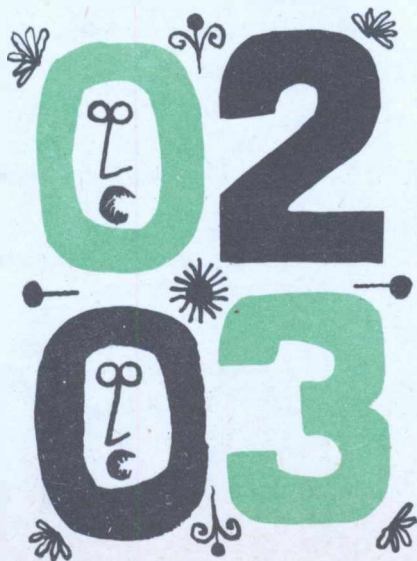
— (spune numărul).

— ...Tovarășe, un asemenea număr nu există...

— Sigur?

— Absolut sigur... Am controlat personal. V-a dat un număr fictiv.

— Da? Și ce te interesează pe dumneata ce mi-a dat? Treaba lui! Poate n-a văzut bine, că eram după șpriț... Trebuia să-mi spuneți de la început... Nu să-mi pierd atîta vreme pînă să capăt o informație. Vă bateți joc de abonați. Impertinentelor!... (închide, și, pe gînduri). Auzi la ea, număr fictiv... Mare măgar și Ilie asta! Măgar cu număr fictiv... Fictivul dracului!

C. CRISTOBALD

STAZIA CATASTIF

STRADA INVENTATORULUI

Strada Traian Vuia din orașul Lugoj a fost electrificată, dar nu... toată. Au mai rămas neelectrificate, la un capăt al străzii... trei case. Cetățenii care locuiesc în aceste trei case cer extinderea rețelei electrice și la locuințele lor.

Spre a sprijini cererea acestor cetățeni, «Urzica» a sesizat două foruri. Și a primit răspunsuri de la amîndouă.

I.R.E.B. (Întreprinderea regională de electricitate Banat) prin «secția rețele Lugoj» a răspuns așa: «Cererea cetățenilor în cauză nu poate fi soluționată. Pentru executarea acestei lucrări, cetățenii să se adreseze sfatului popular al orașului ca să prevadă, în bugetul său viitor, fonduri în acest scop».

Iar Sfatul popular al orașului Lugoj — nepomenind nimic de vreo obligație din partea sa de a se ocupa de soluționarea acestei probleme — a răspuns astfel: «Pentru extinderea rețelei electrice pe această stradă, secția I.R.E.B. Lugoj a intervenit la I.R.E.B. Timișoara. Din lipsă de fonduri, I.R.E.B. Timișoara nu a aprobat executarea acestei lucrări».

Auzi, auzi! Să nu existe fonduri, într-o întreagă regiune, spre a se mai electrifica trei case de pe o stradă care poartă numele marelui inventator Traian Vuia!

Umblînd cu asemenea răspunsuri, Sfatul popular al orașului Lugoj, rețeaua I.R.E.B. Lugoj și I.R.E.B. Timișoara îi fac «concurrentă» lui Traian Vuia: umblă cu... invenții.

CÎNTÎND ÎN PLOAIE

Șoferul Bălan Gheorghe de la stația T.A. (transporturi auto) Brașov a avut de transportat cu autocamionul 26 197 BV și cu o remorcă, o mare cantitate de stofă, nou-nouță și de bună calitate, de la fabrica «Partizanul Roșu» din Brașov pînă la I.C.R.T.I. din Timișoara.

Cam pe la jumătatea drumului Brașov — Timișoara, transportul a fost... surprins de ploaie. A fost «surprins», fiindcă stația T.A. Brașov și șoferul camionului nu se așteptaseră la o asemenea nepolitețe din partea... norilor de pe cer. Adică stația nu verificase, înainte de plecarea autocamionului la încărcare, cite... găuri are prelata de la remorcă, iar șoferul acceptase încărcarea mărfii de către furnizor neambalată corespunzător.

Rezultatul: 483 de metri de stofă, plouați torențial timp de multe ore și depreciată... corespunzător.

Urmarea: ploaie... de imputații. Cei doi salariați neglijenți (șoferul de pe autocamion și funcționarul respectiv de la stație) urmează să suporte, solidari, costul re-transportării stofei înapoi de la Timișoara la Brașov, costul reconducării stofei la fabrica din Brașov și costul răs-transportării mărfii răs-înapoi de la Brașov la Timișoara.

Morala: neglijenții sint ca stofele: cînd sint plouați, intră la apă.

TABLETE ȘI HAPURI

Fabrica de medicamente «Tableta» din București produce... tablete, adică medicamente din acelea cărora li se mai spune și hapuri.

Tabletarea medicamentelor respective e făcută de mașini anume, care se și numesc mașini de tabletare.

Numai că, uneori, unele mașini de tabletare nu sint bine reglate, fapt care provoacă... fie o subdimensionare, fie o supradimensionare a respectivelor hapuri. Adică unele serii de tablete ies, uneori, cu minusuri sau cu plusuri la... mili-gramaj. Ceea ce nu e tocmai... medical, deoarece eficiența unui medicament, fie chiar tabletă, e în funcție și de dozajul «cantității».

Dar ceva mai mult: în loc să se înlătore neajunsurile accidentale, se înlesnește chiar o... permanentizare. În loc să se ia măsuri pentru reglarea mașinilor, se aplică un sistem al... compensării. Se modifică uneori, de la o șarjă la alta, dimensiunile tabletelor prin subdimensionare sau supradimensionare, în mod deliberat, după cum se ivesc — la materia primă — economii sau depășiri de consum.

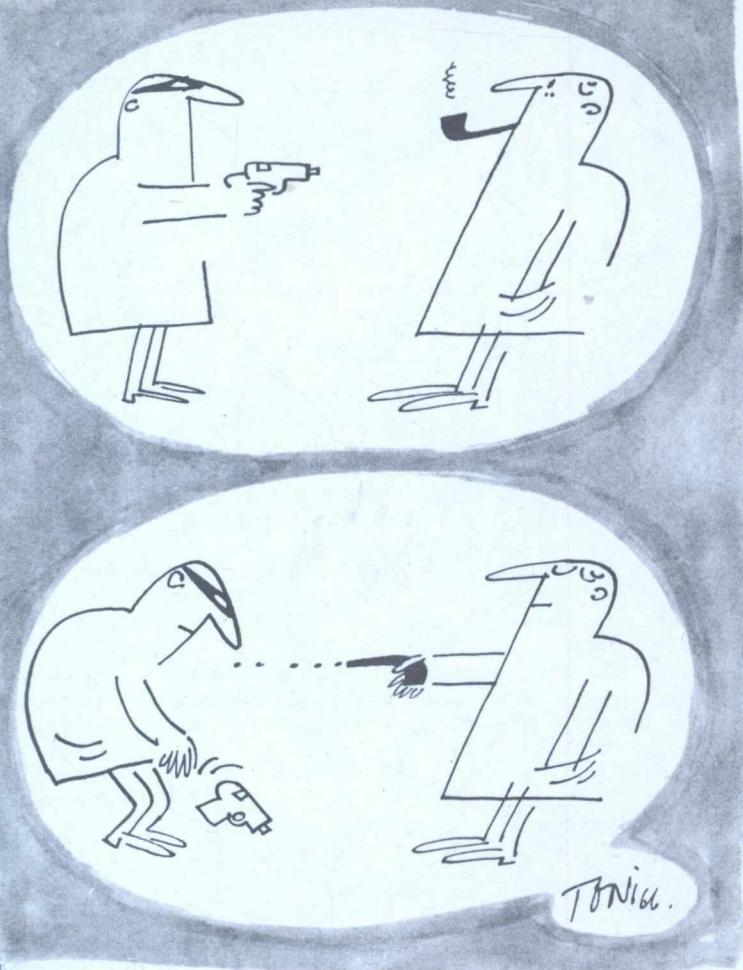
Acest sistem de tabletare a hapurilor e... (table) tare greșit.

VITE ÎN ASALT

Unele gospodării agricole de stat ale respectivelor trusturi Gostat aprovizionează neritmic cu vite destinate tăierii întreprinderile de industrializare a cărnii.

De exemplu, gospodăriile din cadrul trusturilor Constanța și Tulcea fac serioase greutăți «beneficiarului» I.R.I.C. Dobrogea (Întreprinderea regională de industrializare a cărnii) cu care au contracte pe care... nu le respectă. Cantitățile contractate, aceste gospodării le livrează cam așa: 3 la sută în prima decadă a lunii, 30 la sută în a doua iar restul de 67 la sută... la sfîrșitul lunii.

Din această cauză, la I.R.I.C. Dobrogea se înregistrează, uneori, în prima decadă a lunii «goluri de lucru», cu toate respectivele consecințe, iar în ultima decadă aglomerări de vite, depășindu-se capacitatea de adăpostire și de tăiere a animalelor, posibilitățile de furajare, inclusiv

FĂRĂ CUVINTE

cele de respectare a normelor sanitare, rezultând uneori și pagube materiale datorită slăbirii sau chiar decedării animalelor.

Ultimă consecință: aprovizionarea uneori necorespunzătoare, cu carne și cu produse din carne, a comerțului și deci a populației.

Soluția: măsurile pentru înlăturarea acestor anomalii — cu care se «evidențiază» gospodăriile din cadrul trusturilor Constanța și Tulcea — să nu fie aplicate tot așa, tot... în asalt și cu țirița: azi 3 la sută, mâine 30 și poimaine 67.

Să fie aplicate o dată și bine. Să fie măsură... sută la sută.

MAI TARE CA JOSEFINI!

Artistul prestidigitator Josefina de la Circul de Stat din București se pricepe să facă tot felul de scamatorii, dar să fie prezent — în același timp — în două localități, aflate la câțiva kilometri una de alta, nu poate.

Ei bine, Vaiai Andrei l-a întrecut! el a putut!

Vaiiai Andrei, tîmplar la moara «Infrățirea» din Baia Mare, a obținut să fie trimis în orașul Constanța pentru «schimb de experiență» la moara de-acolo, pe timp de 22 zile (10 — 31 iulie 1965).

Același Vaiai Andrei a obținut de la aceeași moară din Baia Mare un bilet pentru... «tratament» în stațiunea balneară Eforie-Sud, pe timp de 18 zile (15 iulie — 1 august 1965) — adică tot în aceeași perioadă.

Deci Vaiai Andrei a consumat, în același timp — adică în mod necinstit — costul a 22 de zile diurnă și cazare la Constanța, costul a 18 zile cazare, hrană și tratament la Eforie-Sud, costul transportului Baia Mare — Constanța dus-întors și costul transportului Baia Mare — Eforie-Sud dus-întors, cu «dovezi» și «confirmări» că a fost prezent, în același timp, și acolo și colo.

— Această scamatorie nu poate fi tolerată! a reflectat un alt salariat, de la aceeași moară. Și a sesizat, cinstit, cetățenește, forul tutelar: Direcția generală a industriei morăritului din Ministerul Industriei Alimentare.

Dar scamatoria lui Vaiai Andrei s-a dovedit molipsitoare. Forul sesizat nu i-a răspuns respectivului salariat — timp de patru luni — nimic. Abia după ce a intervenit «Urzica», a emis numitul for niște adrese nr. 971/1965 și nr. 538 C/1965, din care reieșea că... nici o persoană responsabilă de la moara din Baia Mare nu e culpabilă, iar simpatul scamator Vaiai Andrei n-a fost găsit vinovat de vreo înșelăciune și nedrepte foloase, ci doar invitat să... restituie o mică «diferență» bănească în legătură cu... biletul de băi.

Din iulie 1965 până în iulie 1966 a trecut un an — și pomenita scamatorie n-a primit (...ne sesizează același salariat) rezolvarea cuvenită.

Ceea ce nu s-a putut face deodată, urmează pesemne să se facă pe rînd.

Pe rînd, ca la moară, și ca la direcția generală a morăritului.

POȘTA REDACTIEI

IRIMESCU BRÎNDUȘ — PIA-TRA NEAMȚ

Ideile nu sînt rele, versificația nu este bună. Ne pare rău că nu vă putem da un răspuns bun de... Tott.

GHIROS FLORIAN — BAIJA MARE

Ne-ați trimis o poezie și următoarea epigramă:

Unui poet netalentat

Amice eu îți spun

Să te lași de meserie

Căci poezia nu e lucru bun

Pentru cel care nu știe.

Sîntem de acord cu dv., dar de ce nu vă urmați sfaturile?

POPA N. GHEORGHE — IAȘI

Prima poezie e uneori ca pojarul: trece și nu lasă urme.

MATEESCU VINTILĂ — LOCO

După atîta timp, comentariile despre eclipsă, par căzute din lună. Reveniți, dacă se poate, dintr-o direcție opusă.

MURVAI MALVINA — PLO-IEȘTI; BLAGOESCU AURELIAN — REȘIȚA; MARIN IONEL — TIMIȘOARA; COVACIU IOAN — SIGHETUL MARMAȚIEI

Epitaf epigramelor dv.:

Dorm aici cu jale-adîncă

Dorm, aici, ca un făcut

Epigrame care încă

Nici măcar nu s-au... născut.

SURU COCORA — SUCEAVA

Fiind vorba de baschet, versurile dv. au nimerit la... coș.

CREMER EMIL — LOCO

«Inspirația de poet» nu are muză. Adică, nu amuză.

CRIȘAN VICTOR — AIUD

De ce lucrați atît de neglijent? Păcat că o idee cu haz, are haine atît de jalnice.

KISS LASLO — TÎRGU-MUREȘ

De ce sînteți atît de macabru? E un rol care nu vă prinde... bine.

RUSAN ION — TÎRGU MUREȘ

Printre altele ne spuneți: «Odată, Adam, văzu pe șosea un Trabant. Așa s-a născut: risul.»

Cum celelalte observații sînt, din păcate, mai slabe, vă putem da replica:

«Într-o zi Eva a citit schița dv. și a rupt-o la fugă din rai: așa s-a născut, bietul cititor.

DUMITRU PETRE — CÎMPINA; NICOLĂESCU PAUL — CONSTANȚA; GHERȘA PANTELIMON — LOCO

3—0 pentru... noi!

MITITELU ȘTEFAN — CRAIOVA

Din desenele dv. n-am înțeles

decît semnătura pe care, de altfel, o și... publicăm.

PANIȘ ANATOLIE — REG. BUCUREȘTI

«Vorba lungă» e sărăcia... schiței.

MANEA IOANA — LUGOJ

O romanță!! La «Urzica»!!! Știți că aveți haz?

COJOCARU NIKI — IAȘI

«Asemenea lucrări slabe trebuie să le scrii numai cînd ai să fii celebru. Pînă atunci n-ai voie să dai decît lucrări bune». Acesta e un sfat pe care l-a dat Voltaire unui tînr debutant. Deci, nu vă supărați pe mine.

BALACI ȘTEFAN — CONSTANȚA

«Destinul minor», după cum vedeți, a avut un destin fericit. Reproducem fabula mai jos:

DESTIN MINOR...

Se plîngea prin lan un pir:
— Cred că o s-ajung martir!

Cum încerc la un noroc,
Să-mi găsesc și eu un loc,
Sapa, ca o ghilotină,
Mă taie din rădăcină.

— Dar ce rosturi ai prin lan?...
Îl întrebă un strujan,

Pentru ce ne strici cultura?
— Nu pot să-mi îndrept statura!
Pe tarlale, sau pe stînci,
M-am deprins să merg pe brînci,
Și fiindcă nu pot să urc,
Fac și eu ce pot: incurc!

BĂIATUL VESEL — LOCO; C.P. — LOCO; BONO — MARAMUREȘ; FOCȘENEANU — FOCȘANI; SORECI ȘTEFAN — LOCO; STEOCA RICĂ — CLUJ COJOCARU M. — BACĂU; M.V. ȘI H.G. — MOINEȘTI; VLĂDESCU FĂNICĂ — LOCO și S.D. — MARAMUREȘ;

Neavînd numele sau adresa dv. exactă nu vă putem răspunde.

DEOCAMDATĂ, NU!

Avram Pavel — Timișoara; Șchiopu Paul — Turnu Măgurele; Mihail Gh. — Loco; Susanu N. — Panciu; Dumitrescu Tache — Caracal; Turturea Corneliu — Deva; Bodea Tatiana — Loco; Bădulescu D-tru — Mangalia.

„URZICA”

REVISTĂ BILUNARĂ DE SATIRĂ ȘI UMOR

Redacția: Calea Victoriei nr. 25

Secretariat 15.38.56;

Secția scrisori 14.60.34;

Secretariat de redacție

14.28.15;

Interurban 27

Tiparul executat la Combinatul Poligrafic

„Casa Sărilor”

44.601

A. LUCACI

